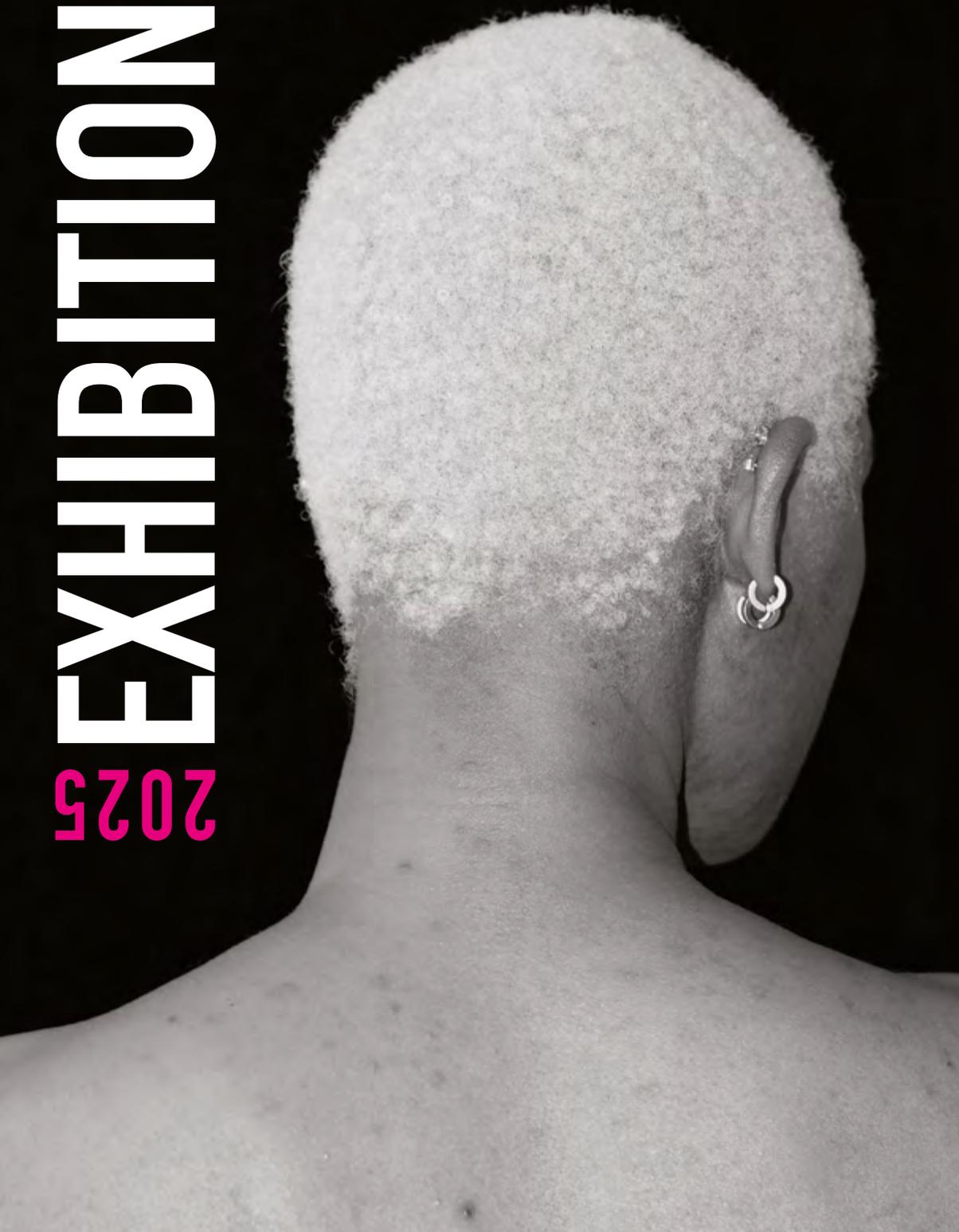

EXHIBITIONS

2025

11-20.10.2025

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ
FREE ENTRANCE

Υπό την αιγίδα και με την οικονομική συμπαράσταση
Under the auspices

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
MINISTRY OF CULTURE

ΔΗΜΟΣ ΑΓΡΙΝΙΟΥ
MUNICIPALITY OF AGRINIO

Οργάνωση - Παραγωγή / **Organization - Production**
Πολιτιστικός Σύλλογος Photopolis / **Photopolis Cultural Association**
www.photopolis.gr
info@photopolis.gr

Διευθυντής και υπεύθυνος παραγωγής του φεστιβάλ Photopolis / **Director and production manager:**
Πάνος Καλτσάς / **Panos Kaltsas**

Καλλιτεχνική διεύθυνση / **Art Direction:**
Ελένη Μουζακίτη / **Eleni Mouzakiti**

Χώροι διεξαγωγής φεστιβάλ / **Festival venues**
Παλαιά Δημοτική Αγορά Δήμου Αγρινίου, Μουσείο Καπράλου, Παπαστράτειο Μέγαρο, Γκαλερί «Ταξιδεύουσα»,
Κεντρική πλατεία, Κινηματογράφος ΑΝΕΣΙΣ / **Old Municipal Market, Kapralos Museum, Papastrateio Hall, Gallery**
"TAXIDEVOUSA", Central square, Cine Anesis

Εκδότης / **Publisher:**
Πολιτιστικός Σύλλογος Photopolis / **Photopolis Cultural Association**

Υπεύθυνος έκδοσης: Πάνος Καλτσάς / **Publication Manager: Panos Kaltsas**
Σχεδίαση εξωφύλλου / **Design cover:** Aimilia Balaska
Σχεδίαση, εκτύπωση / **Design, printing:** Veneto

ISSN: 2945-1477

© Για τις φωτογραφίες – Οι φωτογράφοι
© For the photographs – The photographers
© Για τα κείμενα – Οι συγγραφείς
© For the texts – The writers

Η φωτογραφία ως κοινός τόπος συνάντησης:

Στο Αγρίνιο, η φωτογραφία βρίσκει για έβδομη χρονιά τον χώρο και τον χρόνο για να μιλήσει με τη δική της γλώσσα. Το 7ο Διεθνές Φωτογραφικό Φεστιβάλ Photopolis ανοίγει τις πόρτες του σε καλλιτέχνες και θεατές από όλο τον κόσμο, προσκαλώντας τους σε ένα ταξίδι εικόνων, ιδεών και ιστοριών.

Σαράντα οκτώ χώρες, 78 φωτογράφοι, 240 φωτογραφίες: ένας πολυσύχναστος σταθμός δημιουργίας που ξεπερνά σύνορα και διαφορές.

Φέτος, η συνάντηση αυτή αποκτά ακόμη μεγαλύτερη σημασία, καθώς η τέχνη γίνεται κοινός τόπος συνύπαρξης, διαλόγου και ανακάλυψης.

Στις παράλληλες εκδηλώσεις, portfolio reviews, συζητήσεις, παρουσιάσεις έργου, workshops, δράσεις για παιδιά δίνουν ζωή σε μια γιορτή που αγκαλιάζει κάθε επισκέπτη. Η πόλη γίνεται σκηνή: η Παλαιά Δημοτική Αγορά, το Μουσείο Καπράλου, το Παπαστράτειο Μέγαρο, η γκαλερί ΤΑΞΙΔΕΥΣΑ και η Κεντρική Πλατεία συνθέτουν μια ξεχωριστή φωτογραφική διαδρομή.

Στις κεντρικές δράσεις περιλαμβάνεται και το διήμερο προβολής ταινιών μικρού μήκους στον κινηματογράφο ΑΝΕΣΙΣ, με 15 ταινίες που επιλέχθηκαν μέσα από διεθνή διαγωνιστική διαδικασία.

Θα ήθελα να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου προς όλους όσους εργάστηκαν για την πραγματοποίηση του φεστιβάλ: την κ. Ελένη Μουζακίτη, για την καλλιτεχνική επιμέλεια, την κ. Λίλα Ζώτου, τους φωτογράφους που συμμετέχουν, τα μέλη του Δ.Σ. και της φωτογραφικής ομάδας "art8", τους εθελοντές, τους χορηγούς, το Υπουργείο Πολιτισμού και τον Δήμο Αγρινίου για την πολύτιμη στήριξη. Σας καλούμε να περπατήσετε μαζί μας σε αυτόν τον κόσμο της εικόνας που ανοίγεται μπροστά μας και να ανακαλύψετε τη χαρά της κοινής εμπειρίας.

*Πάνος Καλτσάς
Διευθυντής του φεστιβάλ*

Photography as our Common Ground

In Agrinio, photography finds for the seventh year the space and time to speak its own language. The 7th Photopolis International Photography Festival opens its doors to artists and viewers from all over the world, inviting them to a journey of images, ideas and stories. Forty-eight countries, 78 photographers, 240 photographs: a bustling station of creativity that transcends borders and differences. This year, this meeting takes on even greater significance as art becomes a common place of coexistence, dialogue and discovery.

In the parallel events, portfolio reviews, discussions, project presentations, workshops, children's activities give life to a celebration that embraces every visitor. The city becomes a stage: the Old Municipal Market, the Kapralos Museum, the Papastrateion Hall, the TAXIDESA gallery and the Central Square make up a unique photographic route.

The main activities include a two-day screening of short films at the Anesis Cinema, with 15 films selected through an international competition. I would like to express my gratitude to all those who worked for the realization of the festival: Mrs. Eleni Mouzakitis, artistic director of the festival, Mrs. Lila Zotou, the participating photographers, the members of Photopolis Festival and the photographic team "art8", the volunteers, the sponsors, the Ministry of Culture and the Municipality of Agrinio for their valuable support.

We invite you to walk with us in this world of the image that opens up before us and to join us in this world of the image.

*Panos Kaltsas
Director of the Festival*

Περιφέρεια, Προσωπικές και Άλλες Ιστορίες

Διανύοντας πλέον τον έβδομο χρόνο του, το Φεστιβάλ Photopolis φτάνει σε ένα σημαντικό ορόσημο, υπογραμμίζοντας για μια ακόμη φορά τη δέσμευσή μας στην τέχνη της φωτογραφίας.

Φέτος, η κεντρική έκθεσή μας που έχει τον τίτλο *Περιφερειακή Όραση (Peripheral Vision)*, στην Παλαιά Δημοτική Αγορά, παρουσιάζει το έργο έξι Ελλήνων φωτογράφων που ερευνούν την ελληνική περιφέρεια. Ο Πάνος Χαραλαμπίδης & η Μαίρη Χαιρέτακη, ο Σάκης Δαζάνης, ο Βαγγέλης Ευαγγελίου, ο Πάννης Μανώλης, η Ρέα Παπαδοπούλου και η Σώτη Τυρολόγου είναι οι «χαρτογράφοι» ενός μεταβαλλόμενου τοπίου. Αποκαλύπτουν τον χαρακτήρα, τις προκλήσεις, ενίοτε και τη διαχρονική ομορφιά των περιφερειακών περιοχών της Ελλάδας, τροφοδοτώντας τον διάλογο για την ταυτότητα, την κληρονομιά και εν γένει για το διαρκώς εξελισσόμενο τοπίο.

Στη Βιβλιοθήκη της Παλιάς Δημοτικής Αγοράς, το *The Library Project Vol.III* όπως κάθε χρόνο τιμά τη δύναμη της ιστορίας και της μνήμης μέσα από τα έργα δύο γυναικών φωτογράφων, της Εύης Μαυρώνη και της Judith Le Roux, οι οποίες αντλώντας από αρχεία και αρχειακό υλικό δίνουν νέα πνοή στο παρελθόν, αμφισβητώντας υπάρχουσες αφηγήσεις, προτείνοντας νέες και φωτίζοντας ξεχασμένες ιστορίες.

Στο Μουσείο Καπράλου, η έκθεση *Photofolios: 25* παρουσιάζει τα φωτογραφικά έργα δεκαπέντε ανερχόμενων και καταξιωμένων φωτογράφων. Επιλεγμένοι μετά από μια ιδιαίτερα ανταγωνιστική ανοιχτή πρόσκληση, οι δεκαπέντε φωτογράφοι – Alex Bex, Antonio Cunico, David Salcedo, Emilia Martin, Emma Rure, Hiro Tanaka, Hugo Kevelaer, Katerina Kouzmitcheva, Nicola Russo, Paul Mesnager, Roxana Savin, Sama Sbrissa, Umberto Verdoliva, Βασίλης Νταόπουλος

Periphery, Personal Histories and Other Stories

Now in its seventh year, the Photopolis Festival reaches a significant milestone, once again underscoring our commitment to the art of photography in Agrinio.

This year, our inaugural exhibition *Peripheral Vision*, at the Old Municipal Market, showcases the work of six Greek photographers exploring the Greek periphery. Panos Charalampidis, Mary Chairietaki, Sakis Dazanis, Vangelis Evangeliou, Yannis Manolis, Rea Papadopoulou, and Soti Tyrologou are the "cartographers" of a changing landscape. Through their work, they reveal the character, challenges, and sometimes timeless beauty of Greece's peripheral regions, thereby fueling the dialogue on identity, heritage, and the ever-evolving landscape in general.

At the Library of the Old Municipal Market, The *Library Project Vol. III*, honours the power of history and memory through the works of two female photographers, namely Evi Mavroni and Judith Le Roux, who draw on archives and archival material to breathe new life into the past, challenging existing narratives, proposing new ones, and shedding light on forgotten stories.

The Kapralos Museum's exhibition *Photofolios: 25* showcases the photographic works of fifteen emerging and established photographers. Selected through a highly competitive open call, these photographers — Alex Bex, Antonio Cunico, David Salcedo, Emilia Martin, Emma Rure, Hiro Tanaka, Hugo Kevelaer, Katerina Kouzmitcheva, Nicola Russo, Paul Mesnager,

και Χάρης Δεληγιάννης -, που παρουσιάζονται σε αυτήν την έκθεση, αποδεικνύουν το εύρος και τη ζωντάνια της σύγχρονης φωτογραφικής πρακτικής διεθνώς.

Η εμβέλεια του φεστιβάλ μας ενισχύεται περαιτέρω από το πρόγραμμα «Parallel Visions», με την έκθεση *Plastic Treasure* του Alain Schroeder στην κεντρική δημόσια πλατεία, η οποία φέρνει τη φωτογραφία απευθείας στο κοινό με την θεσμική διαμεσολάβηση του μουσειακού χώρου να καταργείται. Επιπλέον, με ιδιαίτερη χαρά παρουσιάζουμε την ατομική έκθεση του Chaz Niell με τίτλο *We Are Not Invisible* στη γκαλερί Ταξιδευούσα. Τέλος με περηφάνεια φέρνουμε στο Αγρίνιο για το κοινό της πόλης τα περίφημα *International Photography Awards 2024* και το *IPA 2024 Best Of Show* του Lucie Foundation στο Παπαστράτειο Μέγαρο.

Καθ' όλη τη διάρκεια του φεστιβάλ, εργαστήρια, παρουσιάσεις, portfolio reviews, και ένα ειδικό φεστιβάλ κινηματογράφου εμπλουτίζουν το πρόγραμμα, δημιουργώντας μια ξεχωριστή εμπειρία για κάθε ενδιαφερόμενο.

Ελένη Μουζακίτη
Καλλιτεχνική διευθύντρια του φεστιβάλ
Photopolis

Roxana Savin, Sama Sbrissa, Umberto Verdoliva, Vasilis Ntaopoulos, and Haris Deligiannis — demonstrate the breadth and vitality of contemporary photographic practice internationally.

The scope of our festival is further enhanced by the exhibitions of the "Parallel Visions" programme, with Alain Schroeder's exhibition *Plastic Treasure* in the central public square, which brings photography directly to the public without the institutional mediation of the museum space. We are also delighted to present Chaz Neil's solo exhibition *We Are Not Invisible*, at the Taxidevousa Gallery. Finally, we are proud to bring the renowned IPA- *International Photography Awards 2024* and the *IPA 2024 Best Of Show* by the Lucie Foundation to Agrinio for the city's public at the Papastrateio Hall.

Throughout the festival, workshops, lectures-presentations, portfolio reviews, and a dedicated film festival will enrich our program, creating an immersive experience for every participant.

Eleni Mouzakiti
Artistic director of Photopolis
festival

Περιφερειακή Όραση

Peripheral Vision

Βαγγέλης Ευαγγελίου **Vangelis Evangeliou**
Chiography Project (Northern Odyssey)

Γιάννης Μανώλης **Yiannis Manolis**
The Hunter, The Woman & The Hut

Πάνος Χαραλαμπίδης & Μαίρη Χαιρετάκη **Panos Charalampidis & Mary Chairetaki**
Cornucopia

Ρέα Παπαδοπούλου **Rea Papadopoulou**
Η Λίμνη Που Δεν Βλέπεις The Lake You Don't See

Σάκης Δαζάνης **Sakis Dazanis**
Ημέρες δείγματος Specimen days

Σώτη Τυρολόγου **Soti Tyrologou**
Still Here

Επιμέλεια: Ελένη Μουζακίτη / Curated by: Eleni Mouzakiti

Παλαιά Δημοτική Αγορά / Old Municipal Market

Βαγγέλης Ευαγγελίου / Vangelis Evangeliou (GR)

Chiography Project (Northern Odyssey)

Γεωγραφικά εστιασμένος στη νησιωτική επαρχία. Μία διετής Βόρεια Οδύσσεια, μία εθνογραφική μελέτη, μία Χίος που μεταμορφώθηκε σε ανοιχτό εργαστήριο ανθρωπολογίας.

Η εθνογραφική προσέγγιση του Chiography Project βασίζεται στην έννοια της «ενσώματης εμπειρίας» (embodied experience). Ως φωτογράφος, δεν παρέμεινα παθητικός θεατής — αλλά έζησα 730 ημέρες στο πεδίο. Ο χρόνος που αφιερώθηκε στη συνύπαρξη με τα υποκείμενα της φωτογραφίας ήταν κομβικός, καθώς η εθνογραφία απαιτεί μια μορφή «κατοίκησης» στον κόσμο των άλλων. Η Βόρεια Οδύσσεια (Northern Odyssey) δεν υπήρξε ποτέ ένα οργανωμένο σχέδιο· εξελίχθηκε οργανικά, όπως εξελίσσονται οι ανθρώπινες σχέσεις.

Ξεκίνησα τον Φεβρουάριο του 2022 στο Πυργί, όπου συγκατοίκησα με μια εξαμελή οικογένεια για έναν μήνα. Από άγνωστος, έγινα προσωρινός γιος, αδερφός, φίλος. Αργότερα, έζησα για 6 μήνες μέσα στον Ψυχιατρικό Ξενώνα (μαζί με ανθρώπους που νοσούν από σχιζοφρένεια και άλλες ψυχικές ασθένειες), σε έναν κόσμο που η κοινωνία προτιμά να ξεχνά. Στις τόξεις του Σχολείου Δεύτερης Ευκαιρίας, φωτογράφισα μαθήτριες που διεκδικούν τη γνώση ως εργαλείο αυτοπροσδιορισμού. Στις απόκοσμες εκτάσεις του οροπεδίου του Αίπους, κοιμήθηκα 16 νύχτες σε μια σκηνή, παρέα με βοσκούς. Ήταν από τις πιο ωμές εμπειρίες μου στο νησί.

Το πιο δύσκολο στην εθνογραφία δεν ήταν η παρατήρηση, αλλά η δέσμευση να επιλέξω να μείνω αρκετό καιρό — ώστε να μη βλέπω πλέον «θέματα», αλλά ανθρώπους. Αν κάποιος με ρωτήσει: «Τι ήταν το Chiography Project;» Θα πω πως ήταν μια Βόρεια Οδύσσεια. Κι αν με ξαναρωτήσουν: «Έφτασες;», θα απαντήσω: «Δεν έχει σημασία. Μόνο που περπάτησα, μου αρκεί».

Geographically focused on the island province, this was a two-year Northern Odyssey—an ethnographic study, a Chios transformed into an open laboratory of anthropology.

The ethnographic approach of the Chiography Project is based on the concept of embodied experience. As a photographer, I was not a passive observer—I spent 730 days in the field. The time dedicated to coexisting with the subjects of the photographs was crucial, as ethnography demands a form of «dwelling» in the world of others. The Northern Odyssey was never an organized plan; it evolved organically, just as human relationships do.

I began in February 2022 in Pyrgi, where I lived with a six-member family for a month. From a stranger, I became a temporary son, brother, friend. Later, I spent six months inside the Psychiatric Hostel—among people living with schizophrenia and other mental illnesses—in a world that society prefers to forget. In the classrooms of the Second Chance School, I photographed students reclaiming knowledge as a tool for self-definition. In the eerie expanses of the Aipos Plateau, I spent 16 nights in a tent alongside shepherds. It was one of my rawest experiences on the island.

The hardest part of ethnography was not observation, but the commitment to stay long enough—long enough to stop seeing “subjects” and start seeing people.

If someone asks me, “What was the Chiography Project?” I will say it was a Northern Odyssey. And if they ask again, “Did you arrive?” I will answer: “It doesn’t matter. Just walking was enough.”

Γιάννης Μανώλης / Yiannis Manolis (GR)

The Hunter, The Woman & The Hut

Η εργασία «The Hunter, The Woman & The Hut» είναι αποτέλεσμα πολλών οδοιπορικών εξερευνητήσεων στο Ελληνικό τοπίο. Οι φωτογραφίες αποτελούν μία προσωπική καταγραφή της σύγχρονης περιαστικής περιφέρειας η οποία στοχεύει να αναδείξει μία μεταβατική κατάσταση μεταξύ παρελθόντος, παρόντος και μέλλοντος. Κουβαλώντας μία κάμερα μεγάλου format και φωτογραφίζοντας πορτρέτα, τοπία, ευρήματα πολιτισμικού χαρακτήρα και εσωτερικούς χώρους, αυτή η σειρά εικόνων αποκαλύπτει θραύσματα διαφορετικών τρόπων ζωής, τα οποία μοιράζονται ένα κοινό πυρήνα σύνδεσης: Το Ελληνικό τοπίο. Οι Άνθρωποι κοντά στη φύση, ο κυνηγός, η καλύβα και στοιχεία όπως οι Ελληνικές προτομές και η αρχιτεκτονική απομίμηση ενός Μακεδονικού παλατιού προς πώληση περιγράφουν μία συνθήκη δυστοπίας και ουτοπίας, λειτουργώντας ως καθοδηγητικά νήματα μιας νοσταλγικής αφήγησης με την οποία ο θεατής ενθαρρύνεται να ταυτιστεί.

The project «The Hunter, The Woman & The Hut» is the result of numerous exploratory journeys through the Greek landscape. The photographs serve as a personal documentation of the contemporary peri-urban outskirts, aiming to highlight a transitional state between the past, present, and future. Carrying a large-format camera and photographing portraits, landscapes, cultural artifacts, and interior spaces, this series of images reveals fragments of different ways of life, all connected by a common thread: the Greek landscape.

People close to nature—the hunter, the hut—as well as elements such as Greek busts and the architectural imitation of a Macedonian palace for sale, depict a condition that oscillates between dystopia and utopia. These elements serve as guiding threads in a nostalgic narrative, inviting the viewer to identify with it.

Πάνος Χαραλαμπίδης / Panos Charalampidis & Μαίρη Χαιρετάκη / & Mary Chairetaki (GR)

Cornucopia

Το «cornucopia» (κέρας της Αμάλθειας) αποτελεί μία καλλιτεχνική μελέτη επάνω στη φευγαλέα ταυτότητα του οροπέδιου Λασιθίου. Το οροπέδιο, βρίσκεται σε υψόμετρο 840m στο νησί της Κρήτης και αποτελεί ένα φυσικό φρούριο με μία ιδιαίτερα γόνιμη πεδιάδα, περιστοιχισμένη από βουνά. Αρχικά κατοικήθηκε τη Νεολιθική περίοδο και αποτέλεσε σημαντικό τόπο για το Μινωικό πολιτισμό. Αυτή η πλούσια γη που η αφθονία της έθρεψε τους κατοίκους της Κρήτης για αιώνες, είναι ο ίδιος τόπος, όπου σύμφωνα με τους μύθους ο Δίας γεννήθηκε σε μία σπηλιά του και αποτέλεσε το νυφικό κρεβάτι της Ευρώπης. Το οροπέδιο έχει τους δικούς του ρυθμούς στον 21ο αιώνα. Το ίδιο μέρος, όπως και άλλες Ελληνικές αγροτικές περιοχές, βρίσκεται σε κρίση, πολύ πριν την γενικευμένη οικονομική ύφεση.

Αντιμέτωπος με δύσκολες συνθήκες, ο συρρικνούμενος πληθυσμός αναπτύσσει άμυνες, δημιουργώντας συχνά τους δικούς του στεγανούς κόσμους. Καθώς η Ευρωπαϊκή Ήπειρος καλπάζει προς ένα άγνωστο μέλλον, οι δύο φωτογράφοι επιλέγουν να αναζητήσουν τη σύγχρονη εικόνα ενός χαμένου κρίκου της μυθολογίας της Ευρώπης, διερευνώντας παράλληλα την πιθανότητα ύπαρξης μιας αναλλοίωτης ταυτότητας του τόπου, η οποία βρίσκεται στα όρια του φανταστικού. Λειτουργώντας μέσα σε μία διαδικασία συνεχούς επαναπροσδιορισμού της σχέσης τους με το οροπέδιο, συνθέτουν ένα παζλ, μία ακούσια προσωπική φωτογραφική διαδρομή, ελεύθερης ερμηνείας.

Cornucopia (Horn of Amalthea) is an artistic study on the fleeting identity of the Lasithi Plateau.

The plateau, located at an altitude of 840m on the island of Crete, is a natural fortress with an exceptionally fertile plain surrounded by mountains. It was first inhabited during the Neolithic period and later became an important site for the Minoan civilization. This rich land, whose abundance has nourished the people of Crete for centuries, is the very place where, according to myth, Zeus was born in a cave and where Europe's bridal bed was laid.

In the 21st century, the plateau follows its own rhythms. Like many other rural areas in Greece, it has been in crisis long before the broader economic downturn. Facing harsh conditions, its shrinking population develops defenses, often creating its own self-contained worlds.

As the European continent races towards an uncertain future, the two photographers choose to seek out the contemporary image of a missing link in Europe's mythology, while also exploring the possibility of an immutable identity of the place—one that exists on the borders of the imaginary. Engaging in a continuous process of redefining their relationship with the plateau, they piece together a puzzle—an involuntary personal photographic journey open to free interpretation.

Η Λίμνη Που Δεν Βλέπεις / The Lake You Don't See

Για πολλές δεκαετίες οι οικογένειες στην Ελλάδα οργανώνουν καλοκαιρινές κατασκηνώσεις στις παραλίες κτίζοντας πρόχειρα καταλύματα με ότι υλικά μπορούν να βρουν στην περιοχή. Με το πέρας του χρόνου πολλά από αυτά τα καταλύματα μεταμορφώνονται σε μονίμους οικισμούς.

Αστικές οικογένειες, αποσπασμένες από το πρόσφατο ή μακρινό αγροτικό παρελθόν τους αναζητούν μια ουτοπική και φαντασική επανασύνδεση με την φύση. Φαντασική γιατί παράλληλη την γοητευτική αίσθηση της απλότητας, η πειστικά καταναλωτική καθημερινότητα, εισρέει με διάφορες μορφές και τρόπους, και συγκρούεται με την φύση.

Το 1999 παραχωρούνται προσωρινά, από τη δημοτική αρχή, μικρά οικοπέδα σε κατασκηνωτές με σκοπό την απομάκρυνση τους από μία πολυσύχναστη παραλία της Ροδόπης. Τα οικοπέδα βρίσκονται πάνω στην λεπτή λωρίδα γης ενός εύθραυστου και προστατευόμενου υγροβιότοπου μεταξύ μιας λίμνης και της θάλασσας. Οικογένειες Μουσουλμάνων και Χριστιανών από πόλεις και οικισμούς της περιοχής καταλαμβάνουν τα οικοπέδα. Τηρώντας βασικούς κανόνες καλής γειτνίασης, χτίζουν με απλά υλικά τα μικρά σπιτάκια των ονείρων τους για τις καλοκαιρινές διακοπές, τα οποία όμως μετατρέπονται και σε καταφύγια τον χειμώνα. Η λίμνη εξαφανίζεται πίσω από την γραμμή των σπιτιών ενώ, ένα δίχτυ πλαστής νομιμότητας τα καλύπτει. Στην Ελλάδα η αυθαίρετη δόμηση είναι κοινή, ενώ συχνά οι πολεοδομικές μελέτες γίνονται πολλά χρόνια αφού μια περιοχή έχει ήδη χτιστεί.

Παρατηρώντας τις σειρές των χρωματιστών σπιτιών σκέφτομαι ότι αυτά έχουν ήδη δημιουργήσει ένα νέο γοητευτικό – για μένα – τοπίο. Αυτό το νέο τοπίο που μου προξενεί ευχαρίστηση και ανησυχία ταυτόχρονα – για την επίδραση του στον υγρότοπο – ήταν που με έκανε να φωτογραφίζω την περιοχή ξανά και ξανά.

Τον Δεκέμβριο του 2018 οι οικογένειες υποχρεώνονται να φύγουν, μετά από μακρύ δικαστικό αγώνα, παίρνοντας μαζί τα χειροποίητα σπίτια τους αφού η περιοχή ανήκε ανέκαθεν στο κράτος.

For decades, families in Greece have organized summer camps on beaches, building makeshift shelters from whatever materials they can find in the area. Over time, many of these temporary structures transform into permanent settlements.

Urban families, disconnected from their recent or distant rural past, seek a utopian and imagined reconnection with nature. Imagined—because despite the alluring sense of simplicity, the pressures of consumerist daily life inevitably seep in, clashing with the natural environment.

In 1999, the local municipality temporarily allocated small plots of land to campers in an effort to move them away from a busy beach in the region of Rhodope. These plots were situated on a fragile and protected wetland, a narrow strip of land between a lake and the sea.

Muslim and Christian families from nearby towns and villages settled in these plots, shaping a unique and complex coexistence within this liminal space. Following basic rules of good neighborliness, they build their small homes using simple materials. They build the small dream homes for their summer vacations, but these also become shelters in the winter. The lake disappears behind the line of houses, while a veil of artificial legitimacy covers them. In Greece, unregulated construction is common, and urban planning studies often take place many years after an area has already been built up.

Observing the rows of colorful houses, I think about how they have already created a new, captivating landscape—at least for me. This new landscape, which brings me both pleasure and concern—due to its impact on the wetland—is what compelled me to photograph the area again and again.

In December 2018, the families were forced to leave after a long legal battle, taking their handmade houses with them, as the area had always belonged to the state.

Σάκης Δαζάνης / Sakis Dazanis (GR)

Ημέρες δείγματος / Specimen days

Τα ορεινά χωριά της περιοχής όπου ζω, απομονωμένα, συνεχώς φυλλοροούν καθώς εγκαταλείπονται με γοργούς ρυθμούς. Παρόλα αυτά φαίνονται να είναι ένας παράλληλος κόσμος που δημιουργήθηκε για να υπενθυμίσει τρόπους σωτηρίας από τα δεινά της κλιματικής αλλαγής. Το αποτύπωμα του ανθρώπου παρότι με το χρόνο εξασθενεί αποκτά ταυτόχρονα και ιδιαίτερες διαστάσεις όντας μέρος τοπίου ιδιαίτερου κάλλους.

Το έργο αποτελείται από μια σειρά εικόνων που λήφθηκαν σε ευαίσθητες περιοχές με μεγάλο υψόμετρο και ακραίες θερμοκρασίες. Επιλέχθηκε η χρήση του ασπρόμαυρου γιατί έδινε περισσότερες λεπτομέρειες σε συνθήκες έντονου φωτός. Διαδρομές στις κορυφογραμμές της Πίνδου και υδάτινα τοπία με την αίσθηση ότι κάποτε θα αποτελέσουν καταφύγια. Η ευθραυστότητα και ευαλωτότητα των έμβιων όντων θα είναι οδηγοί για την αυτοσυγκράτηση στην πλήρη επιβολή μας στο φυσικό περιβάλλον. Το αρκαδικό ιδανικό πιο επίκαιρο από ποτέ.

Ο τίτλος του έργου είναι δάνειο από το ποίημα του Walt Whitman.

The mountain villages in the area where I live, isolated and steadily declining, are being abandoned at a rapid pace. Yet, they seem to exist as a parallel world—one created to serve as a reminder of ways to escape the hardships of climate change. Though the human footprint fades over time, it simultaneously takes on a unique significance, becoming part of a landscape of exceptional beauty.

The project consists of a series of images taken in fragile high-altitude regions with extreme temperatures. Black and white photography was chosen for its ability to capture greater detail under intense lighting conditions. The images trace paths along the ridges of the Pindus mountains and waterscapes, evoking the sense that they may one day serve as refuges. The fragility and vulnerability of living beings will serve as guides for restraint in our complete domination of the natural world. The Arcadian ideal is more relevant than ever.

The title of the project is borrowed from a poem by Walt Whitman.

Σώτη Τυρολόγου / Soti Tyrologou (GR)

Still Here

Το «Still here» είναι ένα έργο το οποίο αφορά προβληματισμούς και παρατηρήσεις πάνω στο αστικό τοπίο της πόλης της Καβάλας στη Βόρεια Ελλάδα.

Το έργο συνδυάζει φωτογραφίες που τραβήχτηκαν σε μια περίοδο δύο ετών, κατά μήκος της ακτογραμμής της πόλης σε ημέρες ηλιοφάνειας. Μέσα από έναν συνδυασμό πορτρέτων και αστικών τοπίων, αναζητά τους τρόπους με τους οποίους ο τόπος διαμορφώνει την προσωπική και κοινωνική ταυτότητα, σε μια εποχή επεκτεινόμενης κοινωνικής και ανθρωπιστικής κρίσης. Αναζητά επίσης τα στοιχεία που μας δένουν με έναν τόπο, μας παγιδεύουν ή κάποιες φορές μας εφησυχάζουν, αφήνοντας μικρές απατηλές χαραμάδες αισιοδοξίας και ελπίδας.

«Still here» is a project that explores concerns and observations about the urban landscape of Kavala, a city in Northern Greece.

The project combines photographs taken over a period of two years along the city's coastline on sunny days. Through a combination of portraits and urban landscapes, it seeks to understand the ways in which a place shapes personal and social identity in an era of expanding social and humanitarian crisis. It also explores the elements that connect us to a place, trap us, or sometimes lull us into complacency, while leaving small, deceptive glimpses of optimism and hope.

The Library Project Vol. III

Εύη Μαυρώνη

Η κυρία Αμαλία

Evi Mavroni

Mrs. Amalia

Judith Le Roux

Τα Μυστικά Πίσω από τα Φορέματα

The Secrets Behind the Dresses

Επιμέλεια: Ελένη Μουζακίτη / Curated by: Eleni Mouzakiti

Παλαιά Δημοτική Αγορά / Old Municipal Market

Εύη Μαυρώνη / Evi Mavroni (GR)

Η κυρία Αμαλία / Mrs. Amalia

Στο έργο μου «Η κυρία Αμαλία» θέλησα να αποτυπώσω την ιστορία της θείας μου – μιας γυναίκας που πέρασε μεγάλο μέρος της ζωής της στα καράβια καθώς ήταν παντρεμένη με καπετάνιο. Αυτό που με γοήτευσε στη ζωή της ήταν ο τρόπος που κατάφερνε να προσαρμόζεται. Τη φαντάζομαι να γράφει γράμματα, να κρατάει τα λογιστικά βιβλία του βαποριού, να ράβει, να μαθαίνει νέα πράγματα – απόκιθάρα μέχρι το να κάνει εξάσκηση στα αγγλικά της με συνομιλητή έναν καθρέφτη. Σ' ένα περιβάλλον γεμάτο μοναξιά και ρευστότητα, βρήκε τρόπους να στήσει μια σταθερή καθημερινή ζωή.

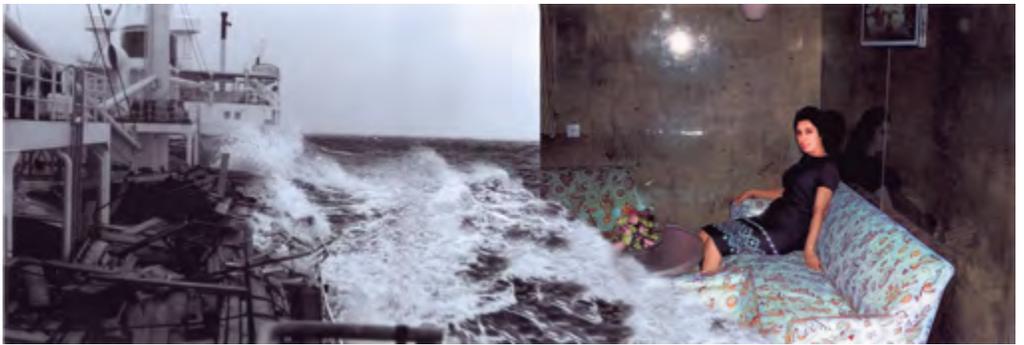
Στα κολλάζ που έφτιαξα γι' αυτήν χρησιμοποίησα εικόνες που συνδέονται με τις αναμνήσεις μου. Ήθελα να μιλήσω για τη ζωή της, όχι σαν μια σειρά δυσκολιών, αλλά σαν ένα σύνολο επιλογών που την βοήθησαν να ζήσει μια δημιουργική ζωή. Η ιστορία της έχει παίξει καθοριστικό ρόλο στο πώς βλέπω τη δική μου πορεία, σαν ένας φάρος που μου έδειχνε πάντα έναν δρόμο πιο toλμηρό.

In my project «Mrs. Amalia,» I wanted to capture the story of my aunt—a woman who spent a large part of her life at sea, as she was married to a captain. What fascinated me about her life was the way she managed to adapt. I imagine her writing letters, keeping the ship's logbooks, sewing and learning new things—from playing the guitar to practicing her English by talking to a mirror. In an environment filled with loneliness and uncertainty, she found ways to create a steady daily life.

In the collages I created for her, I used images connected to my memories. I wanted to tell her story not as a series of hardships but as a collection of choices that allowed her to live a creative life. Her story has played a crucial role in shaping how I see my own path—like a lighthouse that has always shown me a bolder way forward.

Judith Le Roux

Τα Μυστικά Πίσω από τα Φορέματα / The Secrets Behind the Dresses

«(...) Ταυτότητα, αγάπη, επιθυμίες, φορέματα, μνήμη (...) Τα ρούχα που φυλάσσονται σε ένα σε-ντούκι ή αποτυπώνονται σε μια φωτογραφία—η μνήμη μιας στιγμής όπου η ευτυχία φαινόταν να βρίσκεται στο επίκεντρο. Τα μοτίβα που μας διαμορφώνουν, οι όρκοι, οι επιταγές, οι κοινωνικοί μετασχηματισμοί, η αγάπη και η απουσία της.

Η δύναμη των ρούχων, και ιδιαίτερα των νυφικών, να συνδέουν το εγώ με το σώμα και τον κόσμο. Χώροι που μας μιλούν για ένα μακρινό παρελθόν, θολωμένο από τον χρόνο. Η μνήμη είναι κατακερματισμένη· γίνεται επιλεκτική. Η φυσική απουσία εκείνων που τα φόρεσαν κάποτε—οι σιωπηλοί εκπρόσωποι μιας στιγμής.

Η εικόνα αυτών των προσώπων των οποίων η παρουσία ανακαλεί τη μνήμη, οι δεσμοί που αγαπήσαμε και χάσαμε. Το να αναρωτιέται κανείς μέσα από τις εικόνες είναι να βλέπει ξανά, να επαναπροσδιορίζει τις αναμνήσεις. (...)

(...) Κάθε εποχή και κάθε πολιτισμός αναπτύσσουν τους δικούς τους αισθητικούς κώδικες. Αυτό αντανakλάται στις εικόνες και λειτουργεί ως τρόπος ερμηνείας του κόσμου. (...) Όπως δηλώνει ρητά ο Barthes, «η ενδυμασία από μόνη της δεν σημαίνει τίποτα, καθώς είναι ένα είδος ατελείωτου κειμένου, στο οποίο πρέπει να μάθει κανείς να οριοθετεί τις σημασιολογικές μονάδες». (...)

"(...) Identity, love, desires, dresses, memory (...) The clothes kept in a trunk or captured in a photo—the memory of an instant where happiness seemingly took center stage. The patterns that shape us, the vows, the mandates, the social transformations, love and its absence.

The power of clothes, particularly wedding dresses, to connect the self to the body and the world. Spaces that speak to us of a distant past, blurred by time. Memory is fragmented; it becomes selective. The physical absence of those who once wore them—the silent representatives of a moment.

The image of those whose presence evokes memory, the bonds we have loved and lost. To question oneself through images is to see again, to re-signify memories. (...)

(...) Each era and culture develops its own aesthetic codes. This is reflected in images and serves as a way of interpreting the world. (...) As Barthes explicitly states, 'costume means nothing in itself, since costume is a kind of interminable text in which one must learn to delimit the significant units.' (...)"

Photofolios:25

Η έκθεση "Photofolios:25" παρουσιάζει τις επιλεγμένες φωτογραφικές εργασίες 15 φωτογράφων. Η έκθεση προέκυψε μετά από δημόσια πρόσκληση.

Κριτική Επιτροπή:
Ελένη Μουζακίτη
Λίλα Ζώτου

The "Photofolios:25" exhibition presents selected photographic works by 15 photographers. The exhibition was organized following a public call for submissions.

Judging Committee:
Eleni Mouzakiti
Lila Zotou

Φωτογράφοι / Photographers

Alex Bex
Antonio Cunico
David Salcedo
Emilia Martin
Emma Rure
Hiro Tanaka
Hugo Kevelaer
Katerina Kouzmitcheva
Nicola Russo
Paul Mesnager
Roxana Savin
Sama Sbrissa
Umberto Verdoliva
Βασίλης Νταόπουλος / Vassilis Ntaopoulos
Χάρης Δεληγιάννης / Haris Deligiannis

Έργο / Project

Memories of Dust
Pista
The geometry of the waves
I saw a tree bearing stones in the place of apples and pears
It Didn't Used to Feel Like This
Around 42nd and 7th
Sillage
Betonium
Namaki
Batul
On Heaven's Doorsill
Homeostasis -Amorphea-
Procida
Gone with the river
Vitamin D

Alex Bex (FR – USA)

Memories of Dust

Οι «Αναμνήσεις από Σκόνη» είναι ένα φωτογραφικό πρότζεκτ που εξερευνά την παραδοσιακή αρρενωπότητα στην πατρίδα μου, το Τέξας. Εξετάζω τον καουμπόη—μια εμβληματική ανδρική φιγούρα που έχει διαμορφωθεί από τα οπτικά μέσα—και τον ρόλο του σε μια κοινωνία που αλλάζει ραγδαία.

Στην εποχή μετά το κίνημα Me Too, είναι απαραίτητο να αμφισβητήσουμε τις κλασικές αναπαραστάσεις της αρρενωπότητας και να αναδείξουμε την επίδραση των οπτικών μέσων στις κοινωνικές κατασκευές του φύλου. Ο καουμπόης, ένα διαχρονικό σύμβολο της Βόρειας Αμερικής, εξακολουθεί να εξιδανικεύεται από τη λαϊκή κουλτούρα ως ο «πραγματικός άνδρας»—ο δυνατός, σιωπηλός τύπος: μοναχικός, αυτάρκης και συναισθηματικά απόμακρος.

Ο μύθος του καουμπόη έχει επηρεάσει σημαντικά το πρότυπο του δυτικού ανδρισμού.

Καθώς ταξιδεύω σε ολόκληρο το Τέξας και συμμετέχω στην καθημερινή ζωή της αγροτικής κοινότητας, αποκτώ εικόνα για τις πραγματικότητες και τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι σύγχρονοι καουμπόηδες, σε αντιπαράθεση με τις συμβάσεις του πολιτισμικού μύθου.

Ενσωματώνοντας παραδοσιακούς οπτικούς κώδικες και σύμβολα της Δυτικής αφήγησης στις φωτογραφίες μου, αμφισβητώ τις συνηθισμένες απεικονίσεις του καουμπόη και διερευνώ τα όρια αυτού του ανδρικού στερεότυπου.

Μέσα από το πρότζεκτ μου, στοχάζομαι πάνω στα εξιδανικευμένα ανδρικά χαρακτηριστικά που με διαμόρφωσαν. Αναθεωρώντας την αφήγηση ενός σημαντικού προτύπου, καταγράφω τη δική μου εξελισσόμενη σχέση με την έννοια της αρρενωπότητας, με στόχο να ενθαρρύνω ουσιαστικούς διαλόγους γύρω από τον μεταβαλλόμενο ρόλο της.

Memories of Dust is a photography project exploring traditional masculinity in my home state of Texas. I examine the cowboy—a key male figure shaped by visual media—and his role in a rapidly changing society.

In the post-Me Too era, it is essential to question classic representations of masculinity and to highlight the influence of visual media on gender constructions. The cowboy, a longstanding symbol of North America, continues to be romanticized by popular culture as the «real man»—the strong, silent type: lonesome, self-reliant, and emotionally distant.

The myth of the cowboy has significantly shaped the ideal of Western manhood.

As I travel across Texas and take part in the daily life of the ranching community, I gain insight into the realities and hardships faced by modern cowboys contrasting them with the conventions of the cultural myth.

By incorporating traditional visual codes and symbols of the Western narrative in my photographs, I challenge common representations of the cowboy and explore the boundaries of this male stereotype.

Through my project, I reflect on the romanticized male traits that have shaped me. By rethinking the narrative of this important role model, I document my evolving relationship with masculinity and aim to encourage meaningful conversations about its changing role.

Antonio Cunico (IT)

Pista

Η βιομηχανία του αλπικού σκι αντιμετωπίζει μια δύσκολη περίοδο λόγω τόσο οικονομικών και δομικών παραγόντων όσο και της επίδρασης της κλιματικής αλλαγής τις τελευταίες δεκαετίες. Η άνοδος της θερμοκρασίας έχει οδηγήσει σε μια σταθερή μείωση των χιονοπτώσεων και σε περιορισμό των χειμερινών κατακρημνίσεων.

Ως αποτέλεσμα, οι εγκαταστάσεις σκι που βρίσκονται σε μεσαία έως χαμηλά υψόμετρα εγκαταλείπονται σταδιακά.

Έχουν γίνει διορθώσεις στο εύρος υψομέτρων (από 800 έως 1.400 μ.) και στη χρήση συστημάτων τεχνητού χιονιού, ώστε να διασφαλιστεί τουλάχιστον μια ελάχιστη περίοδος λειτουργίας, ακόμη και σε μεγαλύτερα υψόμετρα.

Για μένα, η ιστορία αυτών των εγκαταστάσεων είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την εμπειρία μου στο σκι και την οικογένειά μου: σε αυτές τις πλαγιές ο πατέρας μου μου έμαθε σκι, και εδώ πέρασα πολλές Κυριακές με την οικογένειά μου.

Στις Άλπεις της επαρχίας της Βιτσέντσα, ο αντίκτυπος της κλιματικής αλλαγής είναι ιδιαίτερα εμφανής. Οι εγκαταστάσεις σκι που κατασκευάστηκαν τα προηγούμενα χρόνια βρίσκονται όλες σε βουνά με μέγιστο υψόμετρο κάτω των 2.000 μ.

Μόνο στο Οροπέδιο των Επτά Κοινοτήτων υπάρχουν περίπου δέκα εγκαταλελειμμένες και αχρησιμοποίητες εγκαταστάσεις, σε αντίθεση με μόλις τέσσερις μικρής κλίμακας που παραμένουν σε λειτουργία. Η απομάκρυνση των εγκαταλελειμμένων υποδομών είναι δύσκολη και συχνά τα υπολείμματα αυτών των εγκαταστάσεων παραμένουν για δεκαετίες μέσα σε λιβάδια και δάση.

Όλες οι εικόνες τραβήχτηκαν σε ορεινές περιοχές της επαρχίας της Βιτσέντσα.

The downhill skiing industry is facing a challenging period due to both economic and structural factors, as well as the impact of climate change in recent decades. Rising temperatures have led to a steady decline in snowfall and a reduction in winter precipitation.

As a result, ski facilities located at medium-to-low altitudes are gradually being abandoned.

Corrections have been made to the altitude range (from 800 to 1,400 m) and to the use of artificial snow systems to ensure at least a minimum period of usability, even at higher elevations.

For me, the history of these facilities is inextricably linked to my skiing experience and my family: it was on these slopes that my father taught me to ski, and it was here that I spent many Sundays with my family.

In the Pre-Alps of the province of Vicenza, the impact of climate change is particularly evident. The ski facilities built in past years are all located on mountains with maximum altitudes below 2,000 m.

On the Altopiano dei Sette Comuni alone, there are about ten disused and abandoned facilities compared to just four small-scale plants that remain operational. The removal of abandoned infrastructure is challenging, and remnants of these facilities often remain for decades in the middle of meadows and forests.

All the images were taken in mountain locations within the Province of Vicenza.

David Salcedo (ES)

The Geometry of the Waves

Τα χωριά δίπλα στη θάλασσα μπορεί να φαίνονται ειδυλλιακά, αλλά στην πραγματικότητα ήταν πάντα τόποι διαρκών αλλαγών και σημαντικών δυσκολιών. Αυτό που κάποτε αποτελούσε την κινητήρια δύναμη της τοπικής οικονομίας έχει πλέον μετατραπεί σε ένα βάρος από το οποίο είναι δύσκολο να ξεφύγει κανείς. Τα τελευταία χρόνια, ο αριθμός των επισκεπτών που περνούν τις διακοπές τους σε αυτά τα χωριά έχει μειωθεί, οδηγώντας σε μια συντομότερη τουριστική περίοδο.

Αντιμέτωπα με αυτές τις προκλήσεις, τα καταστήματα, τα ξενοδοχεία και τα εστιατόρια κλείνουν, με ελάχιστα να ανοίγουν ξανά. Ως αποτέλεσμα, ο κοινωνικός ιστός διαλύεται και αυτό που θα μπορούσε να είναι μια ακμάζουσα κοινότητα βρίσκεται στο χείλος της παρακμής, αφήνοντας τόσο τον τόπο όσο και τους κατοίκους του εξαντλημένους.

Στη Γεωμετρία των Κυμάτων, καταγράφω έναν χώρο που ισορροπεί μεταξύ της φθοράς και της ομορφιάς—μια ιστορία που αποτυπώνει τον αγώνα και την καθημερινή ζωή ενός τόπου που, από έξω, μοιάζει να μην έχει σωτηρία. Είναι ο τεταμένος παλμός που αντηχεί στο σπάσιμο των κυμάτων όλων των παρακτιών πόλεων.

Villages by the sea may seem idyllic, but in reality, they have always been places of constant change and significant hardship. What was once the driving force of the local economy has now become a burden that is difficult to escape. In recent years, the number of visitors spending their holidays in these villages has declined, leading to a shorter tourist season.

Faced with these challenges, shops, hotels, and restaurants close, with few ever reopening. As a result, the social fabric unravels, and what could have been a prosperous town finds itself on the brink of decline, leaving both the place and its inhabitants drained.

In *The Geometry of the Waves*, I document a space that exists between decay and beauty—a story that encapsulates the struggle and daily life of a place that, from the outside, seems beyond saving. It is the tense rhythm that echoes in the crashing waves of all coastal towns.

Emilia Martin (NL)

I saw a tree bearing stones in the place of apples and pears

Διάβασα προσεκτικά αμέτρητους μύθους και ιστορίες για μετεωρίτες από όλο τον κόσμο—κάποιες τόσο αρχαίες που οι ρίζες τους έχουν πλέον χαθεί στον χρόνο.

Υπάρχουν αφηγήσεις για κοσμικούς βράχους που στάλθηκαν από θεούς γεμάτους οργή ή από τον Σατανά, και άλλες για πέτρες που αλυσοδέθηκαν στο έδαφος από φόβο μήπως επιστρέψουν στον ουρανό με τον ίδιο τρόπο που έπεσαν στη Γη.

Διάβασα για έναν μετεωρίτη που τον άλεσαν σε σκόνη και τον κατάπιαν όσοι ήταν παρόντες στη συντριβή του, πιστεύοντας πως ήταν ένα φάρμακο θείκης προέλευσης.

Μερικοί από αυτούς τους κοσμικούς βράχους απέκτησαν κεντρικό ρόλο σε κοινότητες, μετατρέπόμενοι σε τόπους λατρείας, πένθους και θυσίας.

Παρά την πληθώρα αφηγήσεων και μύθων, η σύγχρονη δυτική επιστήμη αναγνώρισε τους μετεωρίτες ως επιστημονικό γεγονός μόλις στα τέλη του 18ου αιώνα—απορρίπτοντας αιώνες μαρτυριών ως φανταστικά παραμύθια, επινοημένα από αυτόχθονες κοινότητες ή από ανθρώπους όπως οι πρόγονοί μου: αγρότες που εργάζονταν σκληρά κάτω από τον ανοιχτό ουρανό.

Το «Είδα ένα δέντρο να καρποφορεί πέτρες αντί για μήλα και αχλάδια» είναι μια εξερεύνηση της πέτρας ως φορέα ιστοριών—ένα μεταναστευτικό σώμα, ένας σιωπηλός, μυστηριώδης επισκέπτης γεμάτος προβολές και όνειρα.

Είναι μια αναζήτηση γύρω από το ποιος, διαμέσου της ιστορίας, είχε το δικαίωμα να διεκδικεί την «αλήθεια» και ποιος—τις αφηγήσεις. Είναι μια ιστορία για το πώς κάποιες αλήθειες μπορούν να επιβιώσουν μόνο υπόγεια, μέσα από μύθους και λαϊκά παραμύθια, κρυμμένες από τις κυρίαρχες αφηγήσεις.

Είναι μια φαντασία στην οποία μια πέτρα — σύμβολο της σιωπής και της αδυναμίας έκφρασης —βρίσκει τη φωνή της και διηγείται χιλιάδες ιστορίες, διεκδικώντας τις ξανά ως δικές της.

I carefully read through countless myths and tales about meteorites from around the globe—some so ancient that their origins can no longer be traced.

There are stories of cosmic rocks sent by angered gods or by Satan, and others about stones that were chained to the ground out of fear they might return to the heavens the same way they came to Earth.

I read of a meteorite that was powdered and consumed by those who witnessed its arrival, believing it to be a medicine sent from the heavens.

Some of these cosmic rocks took on central roles within communities, becoming places of worship, grief, and sacrifice.

Despite the abundance of stories and myths, modern Western science only recognized meteorites as a scientific fact in the late 18th century—dismissing centuries of reports as fictional fables, invented by native communities or by people like my ancestors: peasants, working long hours beneath the open sky.

"I saw a tree bearing stones in the place of apples and pears" is an exploration of the rock as a carrier of stories—a migratory body, a silent, mysterious visitor filled with projections and dreams.

It is an inquiry into who, throughout history, has had the right to claim the truths, and who—the tales. It is a story about how some truths can only survive subversively through myths and folktales, hidden from dominant narratives. It is a fantasy in which a rock — a symbol of silence and voicelessness —finds its voice, and speaks thousands of stories, reclaiming each one as its own.

Emma Pure (USA)

It Didn't Use to Feel Like This

Μέσα από μια ποικιλία εικόνων που έχουν τραβηχτεί τα τελευταία χρόνια, αυτή η σειρά εξερευνά το αίσθημα της νοσταλγίας που συχνά ενσωματώνεται στις πιο απλές στιγμές της ζωής, όσο μεγαλώνουμε.

Πάντα αναζητούσα το νόημα—και την ομορφιά—μέσα στην καθημερινότητα. Με τον καιρό, διαπίστωσα ότι όλο και περισσότερο γέρνω προς την ιδέα πως το πιο βαθύ νόημα κρύβεται συχνά στα πιο απλά πράγματα.

Ως εικαστικοί καλλιτέχνες, έχουμε τη δυνατότητα να διαμορφώνουμε και να μεταμορφώνουμε μονωμένες στιγμές. Οι εικόνες αυτής της σειράς διαθέτουν μια ονειρική ποιότητα, και επιλέγοντας να τις παρουσιάσω σε ασπρόμαυρο, ελπίζω να μεταφέρω τον θεατή σε έναν χώρο που να του είναι οικείος, ασφαλής ή ήρεμα στοχαστικός.

Through a variety of images taken over the past few years, this series explores the feeling of nostalgia often embedded in the simplest moments of life as we grow older.

I've always sought to find meaning—and beauty—in mundanity. Over time, I've found myself leaning more deeply into the idea that the most profound meaning often lies in the ordinary.

As visual artists, we have the ability to shape and transform single moments. The images in this series possess a dream-like quality, and by choosing to present them in black and white, I hope to transport the viewer to a place that feels safe, familiar, or quietly reflective.

Hiro Tanaka (JP)

Around 42nd and 7th

Στη Νέα Υόρκη, η Times Square προσελκύει τόσους διαφορετικούς ανθρώπους από όλο τον κόσμο.

Αυτό το μέρος μου δημιουργεί ψευδαισθήσεις—συντεθειμένες από τεράστια στοιχεία που θολώνουν τα όρια ανάμεσα στην πραγματικότητα και τη φαντασία.

Ο χρόνος, ο χώρος και η ύλη κινούνται με διαφορετικούς ρυθμούς, ταχύτητες και αντιλήψεις, μεταβάλλοντας τις αισθήσεις μας.

Τα σύνορα ανάμεσα στους ανθρώπους—είτε πολιτικά είτε προσωπικά, πέρα από φυλή, φύλο, απόσταση ή χρόνο—όλοι τα διασχίζουμε.

Πράγματα, ήχοι, μυρωδιές, συναισθήματα και κάθε είδους δραστηριότητα συγχωνεύονται, δημιουργώντας ένα αδιάκοπο ρεύμα στον δρόμο.

Ο καθένας κουβαλά τις δικές του αξίες, απλώς κάνοντας το δικό του.

Για κάποιους, αυτές οι εμπειρίες μπορεί να είναι μια σύντομη, ξεχωριστή στιγμή·

για άλλους, απλώς ένα κομμάτι μιας συνηθισμένης, αδιάφορης μέρας.

Και τότε αναρωτιέμαι:

Τι αντανακλάται στα μάτια τους;

Τι σκέφτονται;

Πού πηγαίνουμε;

Από πού ερχόμαστε;

In New York, Times Square draws so many different people from all over the world.

This area gives me illusions—composed of enormous elements that blur the line between reality and fantasy.

Time, space, and matter move with different rhythms, speeds, and perceptions, altering our sensibilities.

Borders between people—whether political or personal, across race, gender, distance, or time—we all pass through.

Things, sounds, smells, emotions, and every kind of activity merge together, forming one continuous stream on the street.

Everyone carries their own sense of values, just doing their own thing.

For some, these experiences might be a fleeting, special moment;

for others, merely a part of an ordinary, forgettable day.

It makes me wonder:

What reflects in their eyes?

What are they thinking?

Where are we going?

Where do we come from?

Hugo Kevelaer (BE)

Sillage

Το Sillage είναι ένα φωτογραφικό έργο που αναδεικνύει παιδιά που έχουν απομακρυνθεί από τις οικογένειές τους και έχουν τοποθετηθεί σε ιδρύματα φροντίδας κατόπιν δικαστικών αποφάσεων. Κατά τη διάρκεια του τελευταίου έτους, επισκέφθηκα διάφορα ιδρύματα φροντίδας στο γαλλόφωνο Βέλγιο, με στόχο να γνωρίσω αυτά τα παιδιά και να χτίσω σχέσεις εμπιστοσύνης μαζί τους. Αυτό το ντοκιμαντερίστικο εγχείρημα γρήγορα αποδείχθηκε περίπλοκο, κυρίως επειδή έπρεπε να διαφυλαχθεί πλήρως η ανωνυμία των παιδιών. Ξεπέρασα αυτή την πρόκληση προσκαλώντας τα παιδιά να δημιουργήσουν μάσκες —ένα εργαλείο με αρχαίες ρίζες— που ταυτόχρονα θα τα έκρυβε και θα τα αποκάλυπτε. Μέσα από τις μάσκες, τα παιδιά μπορούσαν να εκφραστούν και να δείξουν στον κόσμο ποιοι είναι πραγματικά. Η φωτογραφική μου σειρά συνδυάζει αντιφατικά συναισθήματα: ποίηση και περιορισμό, τρυφερότητα και μοναξιά, φως και σκοτάδι.

Sillage is a photographic project that highlights children who have been removed from their families and placed in care homes following judicial decisions. Over the past year, I have visited several care homes across French-speaking Belgium with the goal of meeting these children and building relationships of trust. This documentary work quickly proved to be complex, particularly because the children's anonymity had to be fully preserved. I overcame this challenge by inviting the children to create masks—an age-old tool—that both concealed and revealed them at the same time. These masks allowed the children to express themselves and show the world who they truly are. My photographic series blends opposing emotions: poetry and confinement, tenderness and solitude, light and darkness.

Katerina Kouzmitcheva (PL)

Betonium

Το BETONIUM διερευνά τη σχέση ανάμεσα στη σύγχρονη ταυτότητα και την αρχιτεκτονική κληρονομιά στην Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη, εστιάζοντας στα εμβληματικά πολυκατοικιακά συγκροτήματα προκατασκευασμένων πάνελ, ως μέσα αστικού ελέγχου και ιδεολογικής ισχύος.

Μέσα από τα «ανθρώπινα γλυπτά» που δημιουργώ, το έργο αναδεικνύει τη δυναμική αλληλεπίδραση μεταξύ της αρχιτεκτονικής και των κατοίκων της. Όπως τα σώματα διαμορφώνονται και κινούνται, έτσι και οι πολεοδομικές ιδεολογίες του κράτους διαμορφώνουν διακριτικά τις ζωές όσων ζουν στις πόλεις του—ενσωματώνοντας συλλογικά όνειρα και προσδοκίες στο σκυρόδεμα.

Αντλώντας έμπνευση από ιστορικά γλυπτά της εποχής της κατασκευής των πολυκατοικιών με πάνελ, ερευνώ την έννοια των «πέτρινων ειδώλων», αποδομώντας τις πολιτικές αφηγήσεις ελέγχου και εξιδανίκευσης. Εξετάζω πώς αυτά τα ιδεώδη προωθήθηκαν τόσο στο Ανατολικό Μπλοκ, μέσα από φανερή προπαγάνδα, όσο και στον Δυτικό κόσμο, μέσα από τη μοντερνιστική του ώθηση.

Το BETONIUM εκτείνεται σε 11 χώρες κατά μήκος της πρώην Σιδηράς Κουρτίνας, όπως η Πολωνία, η Σλοβακία, η Γεωργία, η Εσθονία, η Σερβία και η Λευκορωσία. Σε κάθε τοποθεσία, ενσωματώνω εγκαταστάσεις με τυπωμένες κουρτίνες που απεικονίζουν πολυκατοικίες από μία χώρα μέσα στο αστικό περιβάλλον μιας άλλης—προσπαθώντας να κατανοήσω αν υπάρχει μια κοινή εμπειρία διαβίωσης σε προκατασκευασμένα κτήρια, πέρα από τα εθνικά σύνορα.

Ολόκληρο το έργο BETONIUM είναι βαθιά ριζωμένο στη δική μου προσωπική εμπειρία από τα παιδικά μου χρόνια σε μια πρώην Σοβιετική δημοκρατία, προσφέροντας μια εσωτερική ματιά στην επίμονη κληρονομιά και το ψυχολογικό αποτύπωμα αυτών των μνημειακών χώρων.

BETONIUM explores the relationship between contemporary identity and architectural heritage in Central and Eastern Europe, focusing on the iconic panel-built residential blocks as instruments of urban control and ideological power.

Through the «human sculptures» I create, the project highlights the dynamic interplay between architecture and its inhabitants. Just as bodies are structured and moved, the urban planning ideologies of the state subtly shape the lives of those who reside within its cities—embedding collective dreams and aspirations into concrete.

Drawing on historical sculptures from the era of panel block construction, I interrogate the concept of “stone idols,” deconstructing the political narratives of control and idealization. I examine how these ideals were propagated both in the Eastern Bloc, through overt propaganda, and in the Western world, through its modernist drive.

BETONIUM spans 11 countries across the former Iron Curtain, including Poland, Slovakia, Georgia, Estonia, Serbia, and Belarus. In each location, I integrate printed curtain installations featuring panel block buildings from one country into another—seeking to understand whether a shared experience of living in prefabricated housing exists across borders.

The entire BETONIUM project is deeply rooted in my personal experience of growing up in a former Soviet republic, offering an insider's perspective on the enduring legacy and psychological imprint of these monumental spaces.

Nicola Russo (IT)

Namaki

Το Namaki είναι μια φωτογραφική έρευνα που αναπτύχθηκε στο Μεξικό, εξερευνώντας τον θρύλο του Τσουπακάμπρα—ενός μυθικού πλάσματος που λέγεται ότι επιβιώνει πίνοντας το αίμα των ζώων.

Η ταυτότητα αυτού του πλάσματος κατέχει σημαντική θέση στη συλλογική φαντασία των Μεξικανών.

Παρά τις περιορισμένες γνώσεις γύρω από αυτό, το Τσουπακάμπρα είναι ένα πλάσμα του λυκόφωτος—ένας αθόρυβος θηρευτής που κινείται ανάμεσα στους ανθρώπους χωρίς να εγείρει υποψίες, αφήνοντας πίσω του μόνο τα ίχνη των επιθέσεών του και τα απομεινάρια από τα ακρωτηριασμένα θηράματά του.

Καθοδηγούμενο αποκλειστικά από το ένστικτο της επιβίωσης, αυτό το πλάσμα ενσαρκώνει τη φύση στην πιο μεθοδική και αμείλικτη αδιαφορία της, όπου η επιβίωση κυριαρχεί, δημιουργώντας μια ωμή, απαλλαγμένη από συναισθηματισμούς ισορροπία.

Το Namaki, που σημαίνει «αναζήτηση» στη γλώσσα Νάουατλ των αρχαίων Αζτέκων, αποτυπώνει την ουσία του έργου: μια συνεχιζόμενη οπτική και εννοιολογική έρευνα που αναγνωρίζει το Τσουπακάμπρα ως σύμβολο της πολύπλοκης σχέσης μεταξύ της ανθρωπότητας και του άγριου—του πώς οι άνθρωποι σχετίζονται με τον μύθο και γοητεύονται από αυτόν.

Αυτή η έρευνα προσκαλεί το κοινό να στοχαστεί πάνω στη δυαδικότητα της πραγματικότητας, αντιπαραθέτοντας τη χειροπιαστή βία της φύσης με τη μαγεία της αφήγησης που γεννά τους θρύλους. Δημιουργεί μια εμπειρία που υπερβαίνει την απλή τεκμηρίωση του πλάσματος, διεισδύοντας στο μυθολογικό και πολιτισμικό ύφασμα του Μεξικού, ακολουθώντας τα ίχνη αυτού του μυστηριώδους όντος.

Namaki is a photographic investigation developed in Mexico, exploring the legend of the Chupacabra—a mythical creature said to sustain itself by drinking the blood of animals.

The identity of this beast holds a significant place in the collective imagination of Mexicans.

Despite the limited knowledge about it, the Chupacabra is a twilight creature—a silent predator that moves among humans without arousing suspicion, leaving behind only the traces of its attacks and the remains of mutilated prey.

Driven purely by the instinct to feed, this creature embodies nature in its most methodical and ruthless indifference, where survival reigns, creating a raw, unsentimental balance.

Namaki, meaning "search" in Nahuatl, the language of the ancient Aztecs, captures the very essence of the project: an ongoing visual and conceptual investigation that identifies the Chupacabra as a symbol of the complex relationship between humanity and the wild—how people relate to myth and become captivated by it.

This investigation invites the audience to reflect on the duality of reality, contrasting the palpable violence of nature with the magic of storytelling that gives rise to legends. It creates an experience that goes beyond merely documenting the beast, delving into the mythological and cultural fabric of Mexico, following the tracks of this mysterious creature.

Paul Mesnager (FR)

Batul

Ο Σαμπάβ είναι ένας άνδρας Σιχ που ζει στο Παλαιό Δελχί. Η Μπατούλ είναι μια μουσουλμάνα γυναίκα που ζει στο Κασμίρ. Ένα καλοκαίρι—και μια αδέσποτη σφαίρα—τους χωρίζουν. Αυτή η σφαίρα διαπέρασε το σώμα της πρώην συντρόφου του Σαμπάβ κατά τη διάρκεια ανταλλαγής πυρών μεταξύ του ινδικού στρατού και ομάδων Κασμίριων αυτονομιστών.

Ήταν εκείνη την ημέρα που ο Σαμπάβ ξεκίνησε ένα ταξίδι πένθους και αυτοανακάλυψης, το οποίο θα τον οδήγησε στη μεταστροφή του στο Ισλάμ, όπου έγινε Ικμπάλ, και στη συνέχεια στη φυλομετάβασή του, όπου ο Ικμπάλ έγινε Μπατούλ. Αυτή τη μεταμόρφωση καταγράψαμε, συνοδεύοντάς την—μέρα και νύχτα—στην επιστροφή της στο Κασμίρ. Η Μπατούλ είναι ένα ντοκιμαντέρ με τη μορφή ενός οικείου πορτρέτου, δομημένο σε πέντε κεφάλαια, μέσα από τα οποία γινόμαστε μάρτυρες της εξέλιξής της και, μέσω του σώματός της, των παραδόξων της κοινωνίας.

Η αφήγηση ξεδιπλώνεται σε έξι κεφάλαια, ξεκινώντας από τη μεταστροφή του Σαμπάβ στο Ισλάμ στο πατρικό του σπίτι στο Παλαιό Δελχί και κορυφώνεται με την επιβεβαίωση της ταυτότητάς του ως γυναίκα—Μπατούλ. Κατά τη διάρκεια αυτού του ταξιδιού, η ιστορία ακολουθεί την αναζήτηση του τάφου της συντρόφου του, ένα ταξίδι με λεωφορείο μέσω των Ιμαλαΐων προς τη Σριναγκάρ, προσκνήματα σε σιτικά ιερά, μια συνέντευξη με έναν στενό συνεργάτη του Αγιατολάχ Χομεϊνί και την τελετή εισδοχής της Μπατούλ στην queer μουσουλμανική κοινότητα της Σριναγκάρ.

Sambhav is a Sikh man living in Old Delhi. Batul is a Muslim woman living in Kashmir. One summer—and a stray bullet—separate them. That bullet passed through the body of Sambhav's former partner during a shootout between the Indian army and Kashmiri separatist groups.

It was on that day that Sambhav embarked on a journey of mourning and self-discovery that would lead to his conversion to Islam, where he became Iqbal, and to his gender transition, where Iqbal became Batul. This transformation is what we documented by accompanying her—day and night—on her return to Kashmir. Batul is a documentary in the form of an intimate portrait, structured in five chapters, through which we witness her evolution and, through her body, the paradoxes of society.

The narrative unfolds across six chapters, beginning with Sambhav's conversion to Islam at his family home in Old Delhi and culminating in the affirmation of his identity as a woman—Batul. Along the way, the story follows his search for his partner's grave, a bus journey through the Himalayas to Srinagar, pilgrimages to Shia Islamic holy sites, an interview with a close associate of Ayatollah Khomeini, and the ceremony in which Batul is introduced into Srinagar's queer Muslim community.

Roxana Savin (CH)

On Heaven's Doorsill

Το έργο On Heaven's Doorsill (Στο Κατώφλι του Παραδείσου) διερευνά τις πολυεπίπεδες πεποιθήσεις γύρω από τη μεταθανάτια ζωή, εξερευνώντας τη μυθολογία, τα λαϊκά παραμύθια και τις αρχαίες παραδόσεις στη ρουμανική ύπαιθρο. Εμπνευσμένη από ένα όνειρο που της είχε διηγηθεί η εκλιπούσα γιαγιά της—όπου ονειρεύτηκε τον σύζυγό της να έρχεται να την πάρει στον παράδεισο—η καλλιτέχνηδα ερεύνησε αυτές τις πεποιθήσεις και το πώς έχουν μεταδοθεί, μεταμορφωθεί και ενσωματωθεί στον πολιτισμικό ιστό του τόπου.

Η εικαστική της μελέτη αντλεί έμπνευση από τοπικούς θρύλους και μύθους, όπως η ρουμανική λαϊκή μπαλάντα του «Το Αρνάκι» εξερευνά την ιδέα ότι ο θάνατος είναι μια ενσωμάτωση στη φύση, που μοιάζει ταυτόχρονα με το τέλος και την αρχή του φυσικού κύκλου. Η μπαλάντα αφηγείται την ιστορία ενός νεαρού βοσκού που προειδοποιείται για τον επικείμενο θάνατό του από ένα μαγεμένο αρνάκι. Αντί να φοβηθεί τη μοίρα του, τη φαντάζεται ως έναν κοσμικό γάμο με μια όμορφη πριγκίπισσα, στις πύλες του παραδείσου.

Το έργο αποτυπώνει την αίσθηση του παράξενου που συχνά συνοδεύει τις πνευματικές πεποιθήσεις—την αμηχανία του να στέκεται κανείς στο κατώφλι του παραδείσου, όπου το όριο μεταξύ ζωής και θανάτου είναι θολό. Είναι ένας χώρος όπου το οικείο γίνεται απόκοσμο, όπου τα τελετουργικά προς τιμήν των νεκρών προκαλούν ταυτόχρονα παρηγοριά και ανησυχία.

Απομακρυνόμενες από την παραδοσιακή ντοκιμαντερίστικη προσέγγιση, οι εικόνες αποτυπώνουν συναντήσεις, αντικείμενα και χώρους φορτισμένους με την ένταση ανάμεσα στο φανταστικό και το πραγματικό. Το βλέμμα στρέφεται προς τα μέσα, όχι μόνο στα εξωτερικά, φυσικά τοπία, αλλά και στα ψυχολογικά τοπία της πίστης και των ανησυχητικών αληθειών της: το δέος και την αποδοχή του θανάτου, την επιμονή του παρελθόντος και την παρουσία των πνευμάτων ανάμεσα στους ζωντανούς.

investigates the layered beliefs surrounding the afterlife, exploring mythology, folk tales, and ancient traditions in rural Romania. Inspired by a dream her late grandmother once shared—in which she envisioned her husband coming to take her to heaven—the artist delved into these beliefs and how they have been passed down, reshaped, and integrated into the cultural fabric of the land.

Her visual study draws from local legends and myths, such as the Romanian folk ballad of “The Ewe Lamb” explores the idea that death is an integration into nature, resembling both the end and the beginning of the natural cycle. The ballad tells the story of a young shepherd who is warned of his impending death by an enchanted ewe lamb. Rather than fearing his fate, he envisions his passing as a cosmic wedding to a beautiful princess at heaven's gate.

The project evokes the sense of strangeness that often accompanies spiritual beliefs—the unease of standing on heaven's door sill, where the boundary between the living and the dead is blurred. It is a space where the familiar becomes uncanny, where rituals honoring the deceased offer both comfort and disturbance.

Departing from a traditional documentary approach, the images evoke encounters, objects, and spaces charged with the tension between the imagined and the real. The gaze turns inward, not only toward the external, physical landscapes but also toward the psychological landscapes of belief and its unsettling truths: the reverence and acceptance of death, the persistence of the past, and the presence of spirits among the living.

Sama Sbrissa

HOMEOSTASIS -Amorphea-

Η ομοιόσταση είναι η φυσική τάση όλων των ζωντανών οργανισμών να επιτυγχάνουν μια κατάσταση σχετικής σταθερότητας. Σε αυτό το έργο, εξερευνώ τόσο μια επιστημονική όσο και μια αισθητική προσέγγιση στα θέματα της ζωής και της βιοποικιλότητας.

Η τεχνική που χρησιμοποιείται είναι το κολάζ, το οποίο δημιουργείται χειροποίητα με την κοπή περισσότερων των 700 εικόνων. Η επεξεργασία και η ανασύνθεσή τους αντανακλούν τη λειτουργία του κυτταρικού κόσμου: κάθε μεμονωμένο στοιχείο, τόσο όμοιο όσο και διαφορετικό, συμβάλει στην απίστευτη ποικιλομορφία των μορφών ζωής.

Homeostasis is the natural tendency of all living organisms to achieve a state of relative stability. In this project, I explore both a scientific and aesthetic investigation into the themes of life and biodiversity.

The technique used is collage, created manually by cutting out over 700 images. Their processing and recomposition reflect the workings of the cellular world: each individual element, both similar and distinct, contributes to the incredible diversity of life forms.

Umberto Verdoliva (IT)

Procida

Σε αυτό το ταξίδι, που ακόμη συνεχίζεται, η Πρότσιντα υπήρξε για μένα τόπος διέλευσης, καταφύγιο — μια πύλη που αποκαλύφθηκε με το κλειδί της φωτογραφικής μου μηχανής. Μου επέτρεψε να ξαναβρώ τον εαυτό μου, να εξερευνήσω, και να αφήσω πίσω την κούραση και τις παρεξηγήσεις μιας ζωής που ίσως θα επιθυμούσα να είναι διαφορετική. «Μα πιο όμορφο απ' όλα είναι το Νησί που Δεν Βρέθηκε» — αυτοί είναι οι στίχοι ενός ποιήματος του Γκουίντο Γκοτσάνο, που περιγράφει έναν φανταστικό τόπο, προορισμένο να ξαναδημιουργείται συνεχώς από όσους μπορούν να αντιληφθούν την ψυχή και τη χάρη του. Ωστόσο, στο νησί βρισκόμαστε και ένα σημείο προσγείωσης — έναν προσωρινό σταθμό διέλευσης, μια παύση για να ξαναβρείς τη δύναμή σου πριν συνεχίσεις. Το νησί και η θάλασσα, στοιχεία που ήταν πάντα παρόντα στην αφήγηση, μου επέτρεψαν να αφεθώ στην ομορφιά του ανέμου, στο φως, στη μυρωδιά της αλμύρας και στις σιωπές τους. Ξύπνησαν μέσα μου την αρχέγονη επιθυμία να αφηγηθώ και να αποκαλύψω το βαθύ αίνιγμα που φέρω μέσα μου.

In this journey, which still continues, Procida has been my place of transit, my refuge—a doorway revealed through the key of my camera. It has allowed me to rediscover myself, to explore, and to leave behind the fatigue and misunderstandings of a life I might have wished to be different. "But more beautiful than all is the Not-Found Island"—these are the verses of a poem by Guido Gozzano, describing an imaginary place that is there to be continually reinvented by those who perceive its soul and grace. However, on the island, we also find a landing place—a temporary station of transit, a pause to regain strength before continuing onward. The island and the sea, elements that have always been present in the narrative, have allowed me to surrender to the beauty of the wind, the light, the scent of salt, and their silences. They awakened in me the ancestral desire to tell stories and to reveal the deep enigma within myself.

Βασίλης Νταόπουλος / Vassilis Ntaopoulos (GR)

Gone with the river

Η φωτογραφική εργασία με τίτλο «Gone with the river», αποτελεί μια συλλογή εικόνων από τη νοτιοδυτική όχθη του ποταμού Πηνειού, στο τμήμα που συναντά την πόλη της Λάρισας. Η περιοχή χαρακτηρίζεται από ένα μικρό ασύλλιο που ακολουθεί τη ροή του ποταμού.

Με αφετηρία τον Νοέμβριο του 2020, και για τους φθινοπωρινούς και χειμερινούς μήνες των χρόνων που ακολούθησαν, η συγκεκριμένη τοποθεσία αποτέλεσε για μένα, σημείο περισυλλογής και αποφόρτισης σε δύσκολες στιγμές. Για πολύ καιρό, οι επισκέψεις μου στο συγκεκριμένο μέρος δεν συνοδεύονταν από την πρόθεση να δημιουργήσω μια φωτογραφική εργασία. Εντούτοις, η πλειονότητα των φωτογραφιών που προέκυψαν εκεί αυτά τα χρόνια, έχουν σαν κοινό θεματικό άξονα, φαινομενικά ανέκφραστες περιγραφές ενός τοπίου που αλλάζει διαρκώς. Ενός τοπίου που αλλάζει, τόσο από φυσικά φαινόμενα, όσο και από την ανθρώπινη δραστηριότητα στην περιοχή.

The photographic project titled "Gone with the River" is a collection of images from the southwestern bank of the Pinios River, at the section where it meets the city of Larissa. The area is characterized by a small grove that follows the river's flow.

Starting in November 2020, and throughout the autumn and winter months of the following years, this particular location became a place of reflection and relief for me during difficult times. For a long time, my visits to this place were not accompanied by the intention of creating a photographic project. However, the majority of the photographs taken there over the years share a common thematic axis: seemingly expressionless depictions of a landscape that is constantly changing. A landscape transformed both by natural phenomena and human activity in the area.

Χάρης Δεληγιάννης / Haris Deligiannis (GR)

Vitamin D

Η "Vitamin D» είναι ένα φωτογραφικό πρότζεκτ που δουλεύτηκε στην Αθήνα, στην Ελλάδα, μεταξύ 2016 και 2020. Ο τίτλος του έργου βασίζεται στον ουσιαστικό ρόλο που παίζει το φως του ήλιου στην ανθρώπινη ζωή, όπως και η θεραπευτική ουσία που δίνει άλλωστε και το όνομά της στο έργο. «Η βιταμίνη D» είναι ένα διαλογισμός για το ρόλο του φωτός τόσο σε προσωπικούς όσο και σε δημόσιους χώρους. Εξερευνά πώς το φως μπορεί να διαμορφώσει μια εικόνα, δημιουργώντας διάθεση, ενισχύοντας την υφή ή ακόμα και προτείνοντας αφήγηση.

Στο αστικό τοπίο της Αθήνας, όπου το φως του ήλιου μπορεί να είναι έντονο ή και φευγαλέο, αυτές οι φωτογραφίες αποκαλύπτουν τον τρόπο με τον οποίο οι άνθρωποι προσαρμόζονται στην πανταχού παρουσία του—είτε το αναζητούν, είτε κρύβονται από αυτό είτε ασυνείδητα του επιτρέπουν να διαμορφώσει τη μέρα τους.

Αναδεικνύοντας αυτές τις φευγαλέες στιγμές, η «Βιταμίνη D» μετατρέπει τις συνηθισμένες σκηνές σε οικεία, οπτικά συναρπαστικά πορτρέτα της ζωής στην Αθήνα. Μέσω αυτής της εξερεύνησης, το έργο καλεί τους θεατές να αναλογιστούν πώς το φως επηρεάζει την αντίληψή τους για τον κόσμο γύρω τους, μετατρέποντας το συνηθισμένο σε κάτι εξαιρετικό.

"Vitamin D" is a photographic project developed in Athens, Greece, between 2016 and 2020. The title of the work is based on the essential role that sunlight plays in human life, much like the nutrient it is named after. The name of the project reflects this idea. "Vitamin D" is a meditation on the role of light in both personal and public spaces. It explores how light can shape an image—creating mood, enhancing texture, or even suggesting a narrative.

In the urban landscape of Athens, where sunlight can be both intense and fleeting, these photographs reveal how people adapt to its omnipresence—whether they seek it out, hide from it, or unconsciously allow it to shape their day.

By highlighting these fleeting moments, "Vitamin D" transforms ordinary scenes into intimate, visually striking portraits of life in Athens. Through this exploration, the project invites viewers to reflect on how light influences their perception of the world around them, turning the ordinary into something extraordinary.

Parallel Visions

Alain Schroeder Plastic

Treasure

Επιμέλεια: Πάνος Καλτσάς / Curated by: Panos Kaltsas

Κεντρική Πλατεία / Central Square

Chaz Niell

We Are Not Invisible

Επιμέλεια: Λίλα Ζώτου / Curated by: Lila Zotou

Κοινσεπ Ταξιδεύουσα / Gallery Taxidevousa

International Photography Awards 2024

Επιμέλεια: Hossein Farmani / Curated by: Hossein Farmani

Παπαστράτειο Μέγαρο / Papastrateio Hall

IPA 2024 Best Of Show

Επιμέλεια: Peter Baki / Curated by: Peter Baki

Παπαστράτειο Μέγαρο / Papastrateio Hall

Alain Schroeder (FR)

Plastic Treasure

Η ανακύκλωση πλαστικού στη Ντάκα, Μπαγκλαντές, αποτελεί μια κρίσιμη περιβαλλοντική προσπάθεια. Η πόλη αντιμετωπίζει σημαντικές προκλήσεις που σχετίζονται με τα πλαστικά απόβλητα λόγω της ταχείας αστικοποίησης και της αύξησης του πληθυσμού. Διάφορες πρωτοβουλίες και ανεπίσημα δίκτυα ανακύκλωσης έχουν αναπτυχθεί για την αντιμετώπιση του προβλήματος.

Οι ντόπιοι διαδραματίζουν ζωτικό ρόλο στη συλλογή, διαλογή και πώληση πλαστικών σε εγκαταστάσεις ανακύκλωσης. Πολλοί από αυτούς εργάζονται σε δύσκολες συνθήκες, όμως οι προσπάθειές τους συμβάλλουν στη μείωση της ρύπανσης από πλαστικό, ενώ παράλληλα προσφέρουν εισόδημα στις οικογένειές τους.

Μη κυβερνητικές οργανώσεις (ΜΚΟ) και κοινωτικές οργανώσεις στη Ντάκα προωθούν ενεργά την ευαισθητοποίηση και την εκπαίδευση σχετικά με την ανακύκλωση πλαστικού. Υλοποιούν προγράμματα που ενθαρρύνουν τους πολίτες να διαχωρίζουν τα πλαστικά απόβλητα από τα υπόλοιπα σκουπίδια και να τα απορρίπτουν σωστά. Η κυβέρνηση του Μπαγκλαντές έχει επίσης λάβει μέτρα για την αντιμετώπιση της πλαστικής ρύπανσης μέσω πολιτικών και κανονισμών, συμπεριλαμβανομένης της απαγόρευσης των πλαστικών σακουλών μιας χρήσης.

Παρά τις προσπάθειες αυτές, εξακολουθούν να υπάρχουν προκλήσεις, όπως η ανάγκη για βελτιωμένες υποδομές διαχείρισης αποβλήτων και η ανάπτυξη μιας πιο οργανωμένης βιομηχανίας ανακύκλωσης. Παρόλα αυτά, η ανακύκλωση πλαστικού στη Ντάκα αντικατοπτρίζει τη δέσμευση της πόλης να αντιμετωπίσει το πρόβλημα των πλαστικών αποβλήτων και τον περιβαλλοντικό του αντίκτυπο.

Recycling plastic in Dhaka, Bangladesh, is a crucial environmental initiative. The city faces significant challenges related to plastic waste due to rapid urbanization and population growth. Various initiatives and informal recycling networks have emerged to tackle the issue.

Locals play a vital role in collecting, sorting, and selling plastic to recycling facilities. Many of these individuals work in harsh conditions, yet their efforts help reduce plastic pollution while also providing income for their families.

Non-governmental organizations (NGOs) and community-based organizations in Dhaka actively promote awareness and education on plastic recycling. They run programs encouraging citizens to separate plastic waste from other trash and dispose of it properly. The government of Bangladesh has also taken steps to combat plastic pollution through policies and regulations, including a ban on single-use plastic bags.

Despite these efforts, challenges persist, such as the need for improved waste management infrastructure and the development of a more structured recycling industry. Nevertheless, plastic recycling in Dhaka reflects the city's commitment to addressing plastic waste and its environmental impact.

Chaz Niell (USA)

We Are Not Invisible

Το *We Are Not Invisible* είναι μια φωτογραφική οδύσσεια που διασχίζει τα τοπία και τις ζωές των αφρομεξικανικών κοινοτήτων κατά μήκος της περιοχής La Costa Chica του Μεξικού, στις πολιτείες Γκερέρο (Guerrero) και Οαχάκα (Oaxaca). Το έργο αποτυπώνει τον πλούσιο, αλλά συχνά παραγνωρισμένο, πολιτισμικό ιστό μιας περιοχής όπου η αφρικανική κληρονομιά συναντά και συνδιαλέγεται με τις ιθαγενείς και ισπανικές επιρροές.

Μέσα από καθηλωτικά πορτραίτα, επιβλητικά τοπία και αυθεντικές στιγμές της καθημερινότητας, το *We Are Not Invisible* αποκαλύπτει μια ζωντανή και σύνθετη ταυτότητα, σφυρηλατημένη από αιώνες ανθεκτικότητας, προσαρμογής και πολιτιστικής επιβίωσης.

Περισσότερο από μια απλή οπτική καταγραφή, το έργο αυτό λειτουργεί ως αφήγηση του ανήκειν και της αναγνώρισης. Κάθε φωτογραφία αφηγείται τη βαθιά ριζωμένη παρουσία των Αφρομεξικανών: τους αγώνες τους απέναντι στην αορατότητα και τη σιωπηλή, διαρκή δύναμη της παράδοσης.

Από τα εορταστικά φεστιβάλ και τις προγονικές τελετές, έως την καθημερινή εργασία των ψαράδων και των εμπόρων στις αγορές, οι εικόνες φέρνουν στο προσκήνιο έναν πολιτισμό που αντλεί τη δύναμή του από την αντοχή, την ομορφιά και τη συνέχεια.

Τιμώντας τις καθημερινές ζωές και τις μοναδικές ιστορίες των Αφρομεξικανών, το *We Are Not Invisible* έρχεται να αμφισβητήσει τις κυρίαρχες αφηγήσεις και να ανοίξει τον δρόμο για έναν ευρύτερο διάλογο σχετικά με τη φυλή, την ορατότητα και τη συλλογική μνήμη στο Μεξικό. Αποτελεί ταυτόχρονα έναν εορτασμό και ένα κάλεσμα: μια υπενθύμιση πως αυτές οι κοινότητες δεν είναι υποσημειώσεις στην ιστορία, αλλά ζωντανοί και δυναμικά εξελισσόμενοι φορείς της σύγχρονης μεξικανικής ταυτότητας.

Στο τέλος, το *We Are Not Invisible* αναδεικνύεται ως μια καλλιτεχνική εξερεύνηση και μια κοινωνική δήλωση, που επιδιώκει να φωτίσει μια ζωντανή πολιτισμική κληρονομιά που αρνείται πεισματικά να ξεχαστεί.

We Are Not Invisible is a photographic odyssey through the landscapes and lives of Afro Mexican communities along La Costa Chica in Mexico, which stretches across the states of Guerrero and Oaxaca. The project captures the region's rich—yet often overlooked—cultural tapestry, where African heritage interweaves with Indigenous and Spanish influences. Through evocative portraits, sweeping vistas, and candid glimpses of everyday life, *We Are Not Invisible* unveils a vibrant, multifaceted identity forged by centuries of resilience and adaptation.

More than a visual chronicle, this project is a narrative of belonging and recognition. Each photograph speaks to the persistence of Afro Mexican presence—the struggle against invisibility and the quiet strength of tradition. From communal festivals and ancestral rituals to the daily labor of fishermen and market vendors, these images foreground a culture rooted in endurance, beauty, and continuity.

By honoring the everyday lives and singular histories of Afro Mexicans *We Are Not Invisible* challenges dominant narratives and invites broader conversations about race, visibility, and cultural memory in Mexico. It is at once a celebration and a call to acknowledge the full spectrum of Mexican identity, reminding viewers that these communities are not mere footnotes in history; they are living, evolving, and deeply woven into the nation's present.

Ultimately, *We Are Not Invisible* stands as both an artistic exploration and a social declaration, illuminating a vibrant heritage that refuses to be forgotten.

Διεθνή Βραβεία Φωτογραφίας IPA 2024

Τα Διεθνή Βραβεία Φωτογραφίας (IPA) διοργανώνουν έναν ετήσιο διαγωνισμό για επαγγελματίες, ερασιτέχνες και σπουδαστές φωτογράφους σε παγκόσμιο επίπεδο, αποτελώντας έναν από τους πιο φιλόδοξους και ολοκληρωμένους θεσμούς στον χώρο της σύγχρονης φωτογραφίας.

Ο διαγωνισμός IPA αποτελεί συγγενή πρωτοβουλία του Lucie Foundation, ενός μη κερδοσκοπικού, φιλανθρωπικού ιδρύματος με καθεστώς 501(c)(3), το οποίο έχει ως αποστολή να τιμά κορυφαίους φωτογράφους, να αναδεικνύει και να καλλιεργεί ανερχόμενα ταλέντα, καθώς και να προάγει την παγκόσμια εκτίμηση και κατανόηση της τέχνης της φωτογραφίας.

Η ετήσια δραστηριότητα του Lucie Foundation χρηματοδοτείται σε μεγάλο βαθμό από τα Διεθνή Βραβεία Φωτογραφίας, με κορυφαία εκδήλωση τα περίφημα Βραβεία Lucie.

Στόχος μας είναι να αναγνωρίζουμε τα επιτεύγματα των σημαντικότερων φωτογράφων παγκοσμίως, να εντοπίζουμε νέα και ανερχόμενα ταλέντα και να ενισχύουμε τη θέση της φωτογραφίας ως μορφή τέχνης και μέσο ανθρώπινης έκφρασης.

International Photography Awards 2024

The International Photography Awards (IPA) hosts an annual global competition open to professional, amateur, and student photographers, establishing itself as one of the most ambitious and far-reaching contests in the world of photography today.

The IPA is a sister initiative of the Lucie Foundation, a 501(c)(3) non-profit charitable organization whose mission is to celebrate the achievements of master photographers, nurture emerging talent, and foster a greater appreciation of photography worldwide.

The Lucie Foundation's annual programming is primarily supported through the International Photography Awards, including its flagship event: The Lucie Awards.

Together, our efforts strive to honor the finest photographers across the globe, spotlight promising new voices in the field, and elevate the cultural value of photographic art.

Malgorzata Fober (PL)

Everything in our Hands

Nature Winner

Tom Franks (AU)

The Second

Advertising Winner

Drew Gardner (UK)

Descendants of Black Civil Combatants

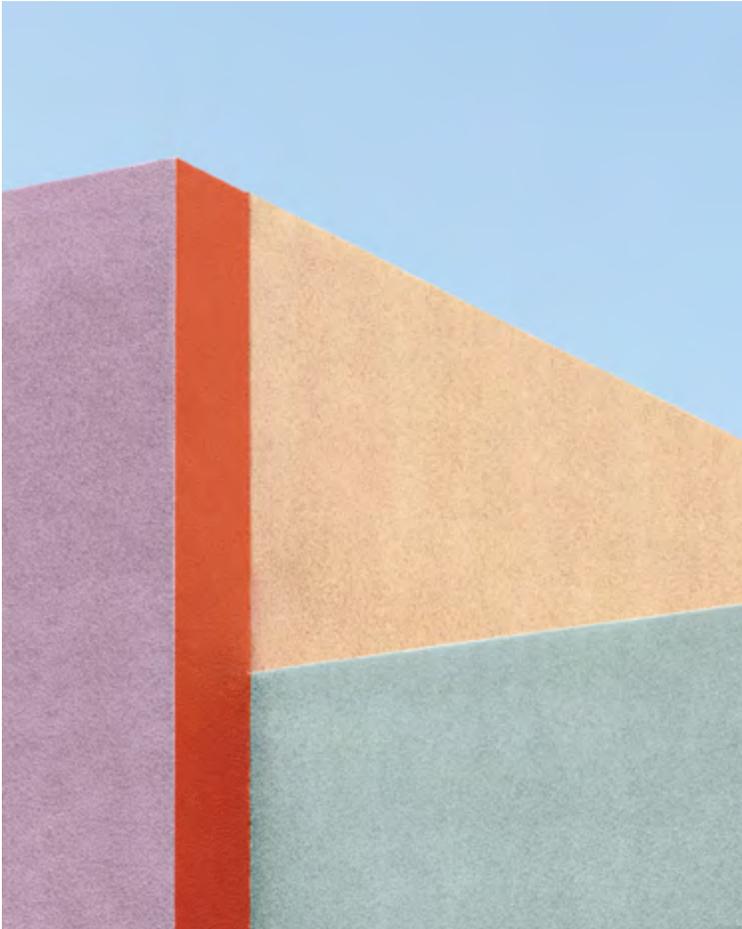
Analog. Film Winner

Gleici Rufatto (USA)

Line, Form and Color

Architecture Winner

Mustafa Hassona (PS)

The Israeli-Palestinian Conflict

Editorial / Press Winner

Paul Szimak (AU)

Fine Art of Resilience

Fine Art Winner

Benjamin Yavar (CL)

Sardines

Nature Winner

Maryam Firuzi (IR)

In the Shadows of Silent Women

People Winner

Dale May (USA)

Last Trip Home

Special Winner

Peter Muller (UK)

Ballers

Sports Winner

Andrea Paolini Merlo (HU)

Beauty of Diversity

Advertising Winner

Blake Burton (USA)

Svalbard

Analog / Film Winner

Kijoshi Karimizou (JP)

Metropolis

Architecture Winner

Yuji Haikal (MY)

Why Aren't You Taking Photos Aymore?

Book Winner

Jakub Laichter (CZ)

Waiting for Spring

Editorial / Prees Winner

Mark Fromson (CA)

Colossal Encounters: The Human-Art Symbiosis at Burning Man

Event Winner

Cesar Guardia Alemani (AR)

Towards Intimacy

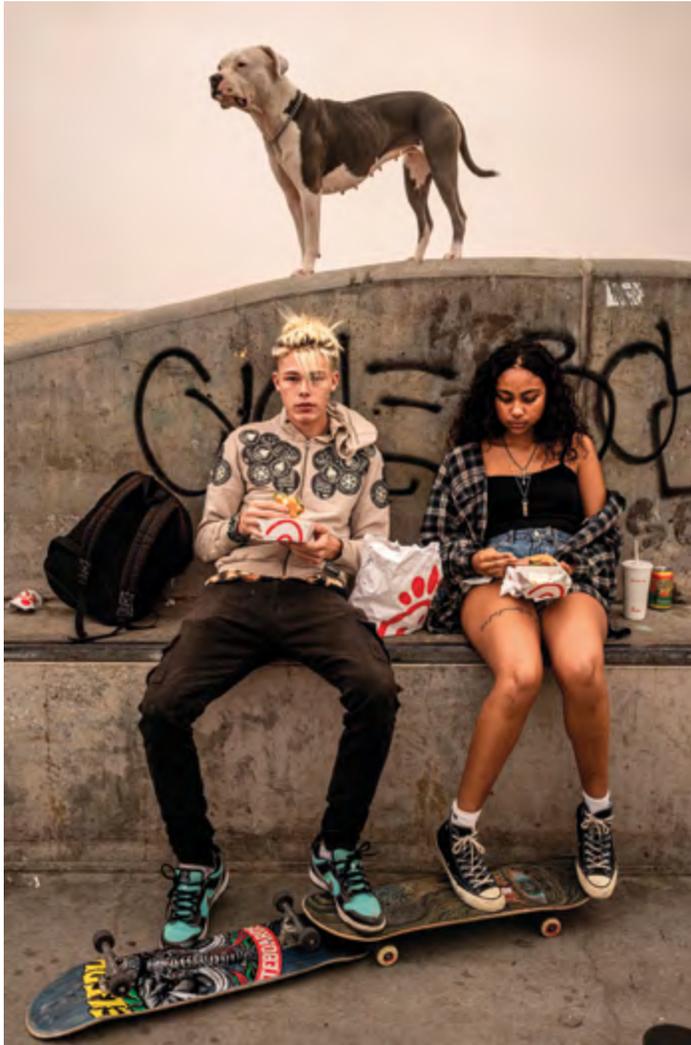
Fine Art Winner

Renee Barron (USA)

SK8

People Winner

Yukihito Ono (JP)

Samurai In Autumn Night

Special Winner

Markus Naarttjarvi (SE)

Going in Circles

Sports Winner

Charles Niell Jr. Chaz (USA)

Roe V, Wade Fully Human

Event Winner

Sebastian Copeland (DE)

The Artic: A Darker Shade of White

Book Winner

IPA 2024 Best Of Show

Guest Curator: Peter Baki

Οι επαγγελματίες και ερασιτέχνες φωτογράφοι που συμμετείχαν στα Διεθνή Βραβεία Φωτογραφίας του 2024 υπέβαλαν έργα εξαιρετικά υψηλής ποιότητας.

Παρακολουθώ τις συμμετοχές κάθε χρόνο και, κατά τη γνώμη μου, πολλές από τις φετινές εικόνες ενσωματώνουν χαρακτηριστικά που ορίζουν τη σύγχρονη φωτογραφική τέχνη.

Κατά την επιλογή των έργων για την έκθεση, επικεντρώθηκα κυρίως σε εικόνες και σειρές που αποτυπώνουν τον άνθρωπο του 2024. Διαφορετικά πεπρωμένα, μοναδικές αφηγήσεις και εξαιρετικές ιστορίες από κάθε γωνιά του κόσμου συνθέτουν έναν πολύχρωμο και πολυφωνικό καμβά της ανθρωπίνης εμπειρίας.

Αναμφίβολα, θα μπορούσαν να δημιουργηθούν πολυάριθμες και διαφορετικές εκθέσεις από αυτόν τον πλούτο υλικού. Ωστόσο, το κρίσιμο στοιχείο είναι η συνοχή μεταξύ των εικόνων. Οι πολλοί καλλιτέχνες, οι οποίοι συχνά παραμένουν άγνωστοι μεταξύ τους, και οι άνθρωποι που απεικονίζονται στα έργα τους, συνυπάρχουν μέσα από αυτή την έκθεση ως συνεκτικοί φορείς ενός κοινού σκοπού: αγγελιοφόροι των δεσμών που ενώνουν τους ανθρώπους μεταξύ τους.

The 2024 edition of the International Photography Awards has once again attracted an exceptional caliber of submissions from both professional and amateur photographers. As someone who follows the entries each year, I believe that many of this year's works embody truly defining qualities of contemporary photography.

In curating the exhibition, I have selected from this impressive body of work those images—and series of images—that focus primarily on people in 2024. They tell diverse and compelling stories from across the globe, capturing different destinies and lived experiences in a deeply human and often poignant way.

While countless exhibitions could be curated from the abundance of outstanding imagery, coherence and context remain paramount. What brings these selected works together is not only their artistic merit but also their shared purpose. Through the lens of photographers—many of whom are strangers to one another—and the individuals portrayed in these images, we glimpse a unifying thread: a collective message about the enduring connections between people.

Michael Dorohovich (UA)

Highland Inhabitants of the Ukrainian Carpathians

Charles Niell Jr. Chaz (USA)

Roe V. Wade Fully Human

Anna Surinyach (ES)

Sea of Mourning

Jan Banning (NL)

Reconciliation in Rwanda

Unknown Photographer from Iran

Path to Liberty

Rollo Hollins (UK)

To Water

Toby Binder (DE)

Wee Muckers – Youth of Belfast

Jeff Gilbert (UK)

Armistice Day Far-Right Counter Protests in London

Jurgen Burgin and Jorg Rubbert (DE)

Livin' in the Hood. New York Street Life 1990 & 2013/14

Marco Marcone (IT)

Water Scarcity in Africa

Maho (IR)

White-clad Angels

Giuseppe Cardoni (IT)

Metropolitan Fragments

Joao Coelho (AO)

The Iron Quest

Pablo Vergara (BRI)

Heartbreakers

Tom Franks (AU)

The Second

Maya Hed (IL)

The Protests Where Heartbreak Meets Hope

Charles Niell Jr. Chaz (USA)

Roe V. Wade Fully Humman

Eduardo Amaya (MX)

Unconditional

Isabella Franceschini (IT)

The Ladies of the Camellias

Ibrahim Iqbal (BD)

Born into Hardship

Gabriele Rossi (IT)

True Disability is in the Eye of the Beholder

Sandra Hernandez (ES)

Open Doors (in the Raw Society Magazine: Issue Two)

Bienvenido Velasco (PA)

In Cold Blood

Mustafa Hassona (PS)

The Israeli-Palestinian Conflict

Nicola "Okin" Frioli (MX)

Petra-Olum (Stone-Oil)

Christian Bobst (CH)

Exodus of the Disheartened

Christian Bobst (CH)

The Eroding Coasts of Senegal and West Africa

Svet Jacqueline (USA)

Between Joy and Survival

Tariq Zaidi (UK)

North Korea: The People's Paradise

Elwira Miezal (USA)

Havana Cuba

Φεστιβάλ Ταινιών **Photopolis Short** Μικρού Μήκους **Film Festival**

18 – 19.10.2025

Κινηματογράφος **ΑΝΕΣΙΣ**

Θα προβληθούν 15 ταινίες μικρού μήκους, οι οποίες επελέγησαν από την προκριματική επιτροπή, μέλη της οποίας είναι: Zephy Ross, Δημήτρης Κούρτης και Βασίλης Πελέκης.

Θα δοθούν βραβεία:

- Καλύτερης ταινίας
- Καλύτερου Σεναρίου
- Καλύτερης Φωτογραφίας

Η κριτική επιτροπή απονομής βραβείων αποτελείται από τους σκηνοθέτες: Χρήστο Μαγκλίνη, Θανάση Πρωτάτο, Νώντα Σαρλή, Αλέξανδρο Σιπσιδίη.

Cinema ANESIS

15 short films will be screened, selected by the qualifying committee, whose members are Zephy Ross, Dimitris Kourtis and Vassilis Pelekis.

Awards will be presented in the following categories:

- Best Film
- Best Screenplay
- Best Cinematography

The award jury is comprised of the following directors:

Christos Maglinis, Thanasis Protatos, Nondas Sarlis, and Alexandros Sipsidis.

Σκηνοθέτης / Director	Ταινία / Film	Χώρα / Country
Alexander Machlouzarides-Shalit	20 Euros	Greece
Bojana Momirović	Armés	France, Croatia
Charles Cabon	Le fait divers	France
Christopher Matthew Spencer	The Red Market	USA
Fanny Skura	Incommensurable	France
Gilles Laborde	LBO	France
Macha Ovtchinnikova	Red Emma	Oukraine
Γιώργος Δελής / Giorgos Dellis	Cactus in Need	Greece
Γιώργος Σταγάκης / George Stagakis	Clementine	Greece
Δαμιανός Χρυσοχοΐδης / Damianos Chrysochoidis	Kappa	Greece
Δημήτρης Τσιλνίκος / Dimitris Tsilnikos	Locked Down	Greece
Εκάτη Κουκουτσάκη / Ekati Koukoutsaki	Mimosa	Greece
Θανάσης Παπαθανασίου / Athanassios Papatthanassiou	Vakirtzis the Marquee Master of Attikon Cinema	Greece
Πάυλος Βησσαρίου / Pavlos Vissariou	Daniel	Greece
Χριστίνα Χαρχαρίδη / Christina Charcharidi	Jasteece	Greece

Φωτογραφικό Workshop

4 – 5.10.2025

Διήμερο φωτογραφικό εργαστήριο με θέμα την πόλη του Αγρινίου με εισηγητή τον Βαγγέλη Ευαγγελίου. Το εργαστήριο είναι ανοικτό σε όσους αγαπούν τη φωτογραφία.

Επιλεγμένες φωτογραφίες θα παρουσιαστούν στις κεντρικές εκδηλώσεις 11-20.10.2025, ενώ θα γίνει και προβολή και ανοιχτή συζήτηση στις 12/10/2025 στην αίθουσα παρουσιάσεων του φεστιβάλ.

Η συμμετοχή για όλους είναι δωρεάν.

Photography Workshop

4 – 5.10.2025

A two-day photography workshop focusing on the city of Agrinio, led by Vangelis Evangelou. The workshop is open to anyone with an interest in photography.

Selected photographs will be exhibited at the main events on October 11-20, 2025, and there will also be a screening and open discussion on October 12, 2025, in the festival's presentation hall.

Participation is free for all.

Παρουσιάσεις Ομιλίες

**Πάνος Χαραλαμπίδης
& Μαίρη Χαιρετάκη:**

Παρουσίαση φωτογραφικού έργου.

12.10, 20:00

Παλαιά Δημοτική Αγορά

Βαγγέλης Ευαγγελίου:

Προβολή επιλεγμένων φωτογραφιών που προέκυψαν από το διήμερο φωτογραφικό εργαστήριο που πραγματοποιήθηκε στις 4 και 5 Οκτωβρίου και με εισηγητή τον Βαγγέλη

Ευαγγελίου. Συζήτηση.

12.10, 20:30

Παλαιά Δημοτική Αγορά

Presentations Artist talks

**Panos Charalampidis
& Mary Chairetaki:**

Presentation of their photographic work.

12.10, 20:00

Old Municipal Market

Vangelis Evangeliou:

Projection of selected photographs from the photography workshop that was held in Agrinio on October 4th and 5th by the photographer and workshop instructor Vangelis Evangeliou.

12.10, 20:00

Old Municipal Market

Portfolio Reviews

Τα Portfolio Reviews προσφέρουν την ευκαιρία σε φωτογράφους και καλλιτέχνες να έρθουν σε επαφή με καταξιωμένους επαγγελματίες από τη φωτογραφική κοινότητα, να λάβουν κριτική για τη δουλειά τους και να αναζητήσουν τον δρόμο προς διεθνή φεστιβάλ, μέσα ενημέρωσης και δίκτυα.

Reviewers:

Βαγγέλης Ευαγγελίου
Ελένη Μουζακίτη
Λίλα Ζώτου

Πάνος Χαραλαμπίδης – Μαίρη Χαιρετάκη

The Photopolis Photo Festival's Portfolio Reviews offer an opportunity for emerging artists and photographers to meet and network with acclaimed experts.

Reviewers:

Vangelis Evangelios
Eleni Mouzakiti
Lila Zotou

Panos Charalampidis – Mary Chairietaki

Ταινίες Μικρού Μήκους Μαθητών

Το φεστιβάλ θέλοντας να δώσει την ευκαιρία σε όλους τους μαθητές και φοιτητές του νομού Αιτωλοακαρνανίας να εκφράσουν τη δημιουργικότητά τους μέσω του κινηματογράφου ανέλαβε για δεύτερη χρονιά πρωτοβουλία που σκοπό έχει την ανάδειξη των ταλέντων στον χώρο της κινηματογραφικής τέχνης.

Short films by Students

In an effort to provide all students across the Prefecture of Etoloakarnania with the opportunity to express their creativity through cinema, the festival launched an initiative aimed at showcasing emerging talent in the art of film-making.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ

HOUSE *of* LUCIE

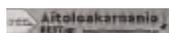
CENTER FOR PHOTOGRAPHY

Κέντρο Φωτογραφίας

ΧΟΡΗΓΟΙ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

PHOTOPOLIS

AGRINIO

PHOTO

FESTIVAL